

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ. — ΑΡΙΘ. 122 (17)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ

ΑΙ Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
Εξερχόμενοι ἐκ τῆς Βουλῆς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Διαγγέλματος περὶ συγκλήσεως Ἐθνοσυνελεύσεως.
(Φωτογραφία «Ἑλλάδος».)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (προσληρωτά 'Ετησία): ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δρ. 5, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 8, ΡΩΣΙΑΣ Ρούβλ. 3, ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολλάρ. 2.

Η αίτηση προς έγγραφην συνδρομήν των δην λαμβάνεται υπ' όρον, αν δεν συνοδεύεται υπό του αντίστοιχου. Δύναται να γίνει και έγγραφη συνδρομή της αποστέλλου-
ποτε θέλει, χωρίς να περιμνή την αρχήν του έτους. Φύλλα προηγουμένα εδωκέναι εις το γραφείον μας, ποσούμενα προς 10 λεπτά έκαστον. Οι θέλοντες ταύτα
εις τών 'Επαρχιών ή του Εσωτερικού πρέπει να υπολογίζουν και τα ταχυδρομικά. Οδόν φύλλον στέλνεται, αν δεν ληφθή το αντίστοιχον.

Οι στέλλοντες γραμματοσήμα αντί χρημάτων πρέπει να τα υπολογίζουν ως εξής: ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ 5 millimes—10 λεπτά.—ΟΡΘΟΜΑΝΙΚΑ 1 γροσίον—18 λεπτά, 20 σαρ-
ράδων—9 λεπτά.—ΑΜΕΡΙΚΗΣ 'Ετησία. Πόλη: 1 δηνάριον—20 λεπτά.—ΡΩΣΙΑΣ 10 καπνί—20 λεπτά. Είς την τιμήν ταύτην τα εξαργυρούμενα εν Αθήναις.
Προηγουμένον μέσον αποστολής χρημάτων είναι ή ταχυδρομική έπιστολή.

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ.—'Αγγελλίαι και διαφημίσεις: λεπτά 80 ο στίχος.—'Εν σφ' 'Ανοικτή 'Αλληλογραφία: λεπτά 25 ο στίχος.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ὡς νὰ ἀπηλλάγη κάποιος νόσους καὶ κάποιον ἐφαλτο καὶ ἔλαβε λουτρόν ἀνα- γεννήσεως ἡ Ἑλληνικὴ Ψυχὴ, ἐώσταςεν ἐφέ- τος τὴν ἐπέτειον τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγε- σίας με τοιοῦτον παράφροον ἐνθουσιασμόν, ὅστις εἰς τὴν ἔντασιν καὶ τὴν συνοδεύουσιν αὐτὸν ἱερὰν συγκίνησιν δύναται ἴσως νὰ παραβληθῇ μόνον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐξε- δηλώθη κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀπε- λευθερώσεως τοῦ μικροῦ αὐτοῦ τμήματος τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. Συνέβαλαν πιθανῶς εἰς τοῦτο τὰ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Αὐγού- στου γεγονότα καὶ ἡ διαγγελθεῖσα Σύγκλη- σις Ἑθνοσυνελεύσεως, ἐκδινοῦ νέον ἐλπί- δων μετὰ μακρὰν ἐθνικὴν ἀποκαρτέρισιν.

Ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ, ἀπὸ τῆς παραμυθίας, εἰς αἰδοῦσας Συλλόγων καὶ Σωματείων, εὐχλωτοὶ ρήτορες ἀπεικόνισαν τὸ ἱστορικὸν μεγαλεῖον τῆς εορτῆς καὶ ἐμπνευσμένοι ποιητὰί ἐτόνισαν ὕμνους πρὸς τοὺς ἥρωας τοῦ Ἀγώνος καὶ ὕμνων τὴν Θεὰν Ἐλευθερίαν. Τὴν δὲ ἡμέραν τῆς εορτῆς, χιλιάδες στρατοὺ ἐξ εὐσταίων ἐφεδρῶν παρετάχθησαν εἰς τὸ ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων μέχρι τῆς Μητρο- πόλεως διάστημα, πυκνὸν δὲ, πυκνότε- ρον τὸ πλῆθος ἐπιθυμῶν τὰς πλατείας Ἀνακτόρων καὶ Συντάγματος, τὰς ὁδοὺς Ἑρμοῦ καὶ Βύαγγελλοῦ. Εἰς τὴν τελε- τὴν παρίσταντο τὸ Ὑπουργικὸν Συμβού- λιον, τὸ διπλωματικὸν σῶμα, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, αἱ Συντεχνίαι ὅλαι καὶ τὰ Σο- ματεῖα. Τοὺς Βασιλεῖς γενικὰ ὑπεδέχθησαν ζητωκραυγαί, εἰς τὰ σάλπισματά δὲ καὶ τὰ ἐμβρατήρια διεφαίνετο ἐπὶ τῶν μορφῶν ὧν εἰκονίζομένη ἡ βαθεῖα συγκίνησις καὶ τῆς καρδίας τοῦ οἰκτιρήμα.

Τὴν αὐτὴν ὥραν εἰς ὅλα τὰ Γυμνάσια ἐ- ξεφωνοῦντο πανηγυρικὸι ὑπὸ καθηγητῶν καὶ ἀπηγγέλλοντο ποιήματα πατριωτικὰ ὑπὸ μαθητῶν καὶ ὑπὸ ἀφίδας ἐκ μύστων καὶ εἰς αἰδοῦσας διαφυστολῆτους ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης ἐδέχετο τὸ βάπτισμα εἰς τὴν Μεγά- λην Ἑθνικὴν Ἰδέαν.

Καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ ἑλευτέρου Βασιλείου, ὅπου ἀνθεὶ ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ φθάνει ἡμέρῃ τὸ σάλπισμα τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, καὶ ὅπου γῆς ζῇ Ἑλλήν, νοσταλγὸς καὶ ὀ- νειροπόλος τῆς Ἑθν. Δόξης, μετὰ περισσο- τέρας ἐφέτος ἀγαλλιάσεως ἐχαίρεισθαι ἡ αὐγὴ τῆς ἡμέρας τῆς Ἑθν. ἐπέτειου. Χωρὶς ἀμφιβολίαν δὲ, μετ' ἐξαιρετικὴν χαρὰν, ἄφρονι καὶ μεγάλῃ, θά ἐώσταςεν αὐτὴν ἐρέτος ὅλοι οἱ ἔξω τῆς Ἑλλάδος Ἑλληνες, οἱ διεσκορπι- σμένοι εἰς τὴν Ἀνατολήν, εἰς εἰς ἄλ- λας μακρινὰς χώρας, ὡς ἡμέραν Βύαγγελι- σμοῦ Νέας Ζωῆς διὰ τὸ ἐλευθερον Κράτος, τὸ συγκεντροῦν πάντοτε τὴν στοργήν, τοὺς παλμούς καὶ τὰ ὄνειρά του.

Ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς τιμῆς εἶναι νὰ νομίσῃ τις ἑαυτὸν σοφόν.

(Ἐπιφίλη Κ. Κάσου)

Τὸ καίλιος ὁμοιάζει τῶν, τοῦ ὁποῖου οἱ βέβηλοι μόνον τὴν ἐσωτερικὴν λαμπρότητα βλέπουν.

(Ἐπιφίλη Κ. Κάσου)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Οἱ Ἰάπωνες καὶ δ... Μολιέρος

Ἐσχάτως ἐν Ἰαπωνίᾳ ἀποκρίσας ἐπεχείρησε τὴν μεταφράσιν καὶ δημοσίευσιν τῶν ἔργων τοῦ Γάλλου Μολιέρου. Ἡ Ἰαπωνικὴ ἑμὸς λογοκρισία, ἐπεμ- βάσα, ἀπηγόρευσε τὴν δημοσίευσιν. Ἐννοεῖται, ὅτι τοῦτο μεγάλως ἐξέπληξε τοὺς Γάλλους, οἵτινες κατέταξαν τὸν Μολιέρου μετὰ τῶν κλασσικῶν συγ- γραμῶν τῶν καὶ οἵτινες διδάσκουν τὰ ἔργα του ἐν τοῖς σχολαῖς χάριν τῆς εκπαιδεύσεως, ὡς λέ- γουν, τῆς νεολαίας. Ὅποια δὲ μᾶθηματα δύναται εἰς μαθητῆς σχολαίου ἂν ἀποκομίσῃ ἐκ τῶν παρα- σκευῶν ὅτι αἱ κομψαὶ τοῦ Μολιέρου μᾶς παρι- στάσεων τοῦτον ὁ καθέ τις τὸ φαντάζεται, ὅταν σκεψθῇ ὅτι αἱ κομψαὶ τοῦ Μολιέρου μᾶς παρι- στάσεων γυναικῶν ἀπεκατέστησαν τοὺς συζύγους των, τέκνα προσηλακίζοντα τοὺς γονεῖς των, ὑπηρετὰς συνανέχους τῶν μὲν καὶ τῶν δέ! Ἀλλὰ οἱ Γάλλοι ἐθεώρησαν ὡς ἀξία διὰ τὴν νεότητά διδάγματα. Οἱ Ἰάπωνες ἑμὸς, οἵτινες ἐννοοῦν νὰ διαφυλάξουν ἀθίκτους τὰς ἐθνικὰς, θρησκευτικὰς καὶ πατρικὰς αὐτῶν παραδόσεις, οἱ Ἰάπωνες, οἵτινες ὡς βάζον τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτικοῦ θεσμοῦ τὴν ὀ- κογένειαν, δὲν σκέπτονται ὡς οἱ Γάλλοι, ἀλλὰ θεω- ροῦν τὰς κομψὰς ταύτας ὡς δυναμένας νὰ μολύ- νουν τὸν εὐρωστὸν αὐτὸν πολιτισμόν. Ἐν Ἰαπωνίᾳ, ὅλος ὁ δημοσὸς καὶ ἰδιωτικὸς βίος στηρίζεται εἰς τὸ σέβας πρὸς τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν λα- τρείαν τῶν προγόνων, εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἀνδρας ὑπακοήν τῶν συζύγων καὶ εἰς τὴν ὑπακοήν τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς. Τοῦ ἀγνοῦ καὶ ὀυλοῦ τοῦτου πολιτισμοῦ πιστοὶ φύλακες οἱ Ἰάπωνες, δὲν ἀποδέχονται ἀνεὲς ἐλάχως τὰ ἐξωθεν εἰσερχό- μενα ἐν τῇ πατρίδι των, ἐννοοῦντες νὰ διατηρήσουν τὸ ἥθικόν ἀσφύργον τῆς νεολαίας των. Ὅποια δι- δάγματα παρέχουν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλλήνας οἱ Ἰά- πωνες! Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βα- σιλείου ἡμεῖς τι ἐπαράξμεν; Ὑγκαταλείψαντες πᾶν τὸ ἀναγόμενον εἰς τὴν ἐνδοξὴν φυλὴν μας, θέ- σαντες κατὰ μέρος πᾶν τὸ φέρον τὴν σφαγίδα καὶ τὸ χρώμα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐνηγκαλι- σθήμεν ἀνεξέλεγκτος, ὅτι, οἱ πολιτικοὶ ἄλλων Κρα- τῶν μᾶς ἐφελούθησαν. Μὴ θεωροῦντες πλέον τὸν ἑλληνικὸν ἥθικόν πολιτισμόν, εἰμὴ ὡς παλαιὸν ἔν- δομα, τὸ ὅποion ἐγκαταλείπει τις εἰς μίαν γυναικᾶ, ἀποψάσμεν ν' ἀπορροφησώμεν τὰ δηλητηρία ἔξωθεν πολιτισμῶν. Ὅσον ἀφορᾷ μάλιστα τὴν φιλοκαλῶ- μεν τὴν ὅποian ποιεῖται τὸς ἑλληνοφίλους, αὐτὴν, περισσότερον παντὶ ἄλλῳ, πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ ᾔγῃ ἑλληνικῇ. Ἐπιθυμῶμεν τὴν ἑλληνικὴν γῆν μὲ μεταφορὰς ἐξῶθεν, ἀντρίχων πολλὰς ἐρ- γῶν, τὰ ὅποια ὑποσκάπτουν τὴν ἑλληνικὴν δι- δόξαν καὶ ψυχὴν τῶν παιδῶν μας, ἐπιταχύνοντα τὸν ἐκφυλισμὸν μας. Ἀλλοῖμονον εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὅποion, ἀπορρίπτει τὰς παραδόσεις του καὶ τὰ διδάγματα τῶν προγόνων του, καταλαμβάνει ὑπὸ ξενολατρίας! Ἀ μνησθόμεν τοῦς Ἰά- πωνας, οἵτινες μὲ παρέχουν τὸσον ἐπιφανὲς δι- δάγματα ἐπὶ τοῦ σοφισμοῦ τοῦτου ζητήματος καὶ ἀς σαρώσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ τῆς κοινωνίας μας πᾶν τὸ δυνάμενον ν' ἀπομαλθακώσῃ τοὺς ἑλληνο- φίλους. Εἴμεθα Ἑλλήνες τὸ ἔθνος! ἀς γίνωμεν Ἑλλήνες καὶ τὴν ψυχὴν, τὸ φρόνημα καὶ τὸν νοῦν!

Ἐν μᾶθημα

Ὁ κόρης Λέων Τολστόν, ὅστις χειρίζεται μετὰ τῆς αὐτῆς σεβειότητος τὴν πέναν καὶ τὸ ἄροτρον, ἐθάρσεν πρὸς μὴν τὸν ἐπὶ ἀνδρόν τοῦ υἱοῦ του ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου Πετρούπολεως, ὅπου τὸν εἶχεν ἀποστείλῃ πρὸς ἐκπαίδευσιν. Ἀμα τὴν ἐπὶ ἀνδρὶ τοῦ υἱοῦ του, ὁ Τολστόν τὸν ἐξήτασεν, ἵνα βαδισθῇ, διὰ τοῦτο ἐπωφελήθῃ τὸν σπουδῶν τῶν μεθ' ἑαυτοῦ. Ἐν αὐτῇ ἐπὶ τὴν πρὸ τῆς ἐπαύσεως του ὁδὸν! Διὰ τοῦ μα- θήματος τοῦτου ὁ μέγας κοινωνιολόγος ἡμέλειος νὰ δώσῃ εἰς τὸν υἱὸν του νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι οὐδεμία ἐρ- γασία εἶναι ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ὁφίηται καὶ ἂν ἴσταται ὁσὸς. Τῷ ὅντι, οἱ ἀνθρώποι ὀφείλουν νὰ ἐννοήσουν, ὅτι οὐδεμία ἐργασία εἶναι κατωτέρα τῆς ἀξιωπρεπέας των, καὶ ὅτι πρέπει νὰ δύναται νὰ κάμνουν χρῆσιν τῶν χειρῶν των εἰς πᾶσαν περί- στασιν. Αἱ σφαλερὰ ἰδέαι καὶ αἱ σφαλῆαι ἀντιλή- ψεις τῶν φεουδαρχῶν καὶ τῶν εὐγενῶν τοῦ Με- σαιωνος, οἵτινες ἐθεώρουν πᾶσαν χειρωνακτικὴν ἐρ- γασίαν ὡς ἀτιμωτική, θὰ ἦσαν οἰκτρά παρανομία

ἐν μέσῳ τῶν πρώτων τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Τολστόν, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ὀφείλει νὰ μάθῃ νὰ χειρίζεται τὸ σάρωθρον ἐσάκις τὸ ἐπιβάλλουν αἱ περιστάσεις τοῦ βίου.

Ἀνέλιπτος συγγένης μας

Οἱ περὶ τὴν ἀνθρωπολογίαν καταγινόμενοι ἐπι- στήμονες καὶ διακινούμενοι ὅτι ἔχουμε στενὴν συγγέ- νειαν μετ' ὧν πύθον, πρὸ καιροῦ πολλοὺ ἐπέδω- καν τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πύθωνος, ὅπως μᾶς ἀποδείξουν ὅτι αἱ ἀξιώσεις των εἰνε σοφραί. Πέ- ρου λοιπὸν οἱ ἐπιστήμονες οὗτοι, τριβόντες τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς, ἀνεβῶν τὴν νίκην των, διδοῦ- τοις ἀνηγγέλλῃ ὅτι ὁ πύθωνος ἀνακαλύφθη εἰς Βάρνα καὶ ἀπεστέλλετο εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Πατρῶν τῶν Παρισίων πρὸς μελέτην. Οἱ ἀποστέλ- λοντες τοῦτον σοφὸν προσέθεσαν, ὅτι οὐδεμία ὑπάρ- χει ἀμφεβλία περὶ τῆς... γνησιότητος τοῦ πύ- θωνος, καθὼς οὗτος στερεῖται πανταῶς τρι- χῶν. Ὅταν ἑμὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης τὸν ἀνθρωπολόγον ἐφύσας εἰς Παρισίον, ἀνακαλύφθη διὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς κοινὸ πύθωνος ἀπολέαν- τος τὸ τρίχωμά του. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, οἱ σοφοὶ τῶν ἡμερῶν μας πολλὰς πολὺ μᾶς ταπεινῶσαν. Ἀρ- κὰ ἕνας πύθωνος νὰ πᾶν τριχόπτεον ἢ ἀλπο- κίαν, διὰ νὰ τὸν ἐκλάβουν ἀμείστος ὡς... ἀνθρώπον.

Ἄλγεσθρεα

Ἰάκ. Βαρότης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΡΡΩΜΙΣΤΑΙ

Καίτω οἱ Μ. Κωνσταντῖνος τὴν Νέαν Ρώμην παρὰ τὰς μαγευτικὰς ὁρμὰς τοῦ Βοσπόρου, ὡς προετίθεισαν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας, προσεπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν τὴν τότε καλλιτεχνικὴν κίνησιν. Ἡ Κων- σταντινουπόλις ὅμως, μίγμα γενομένη Ἑλλη- σμοῦ καὶ Ρωμαϊσμοῦ, δὲν κατόρθωσε νὰ προ- γάγῃ, πᾶσαν μὲν ἐν γένει τέχνην, ἰδίᾳ δὲ τὴν Μουσικὴν, ἥτις μετὰ τὴν μεταφύτευσιν αὐτῆς ἡ- ρας νὰ μαραινέται σὺν τῷ χρόνῳ, ἀπὸ τῶν δια- δόχων τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ μετέπειτα.

Ἀλλὰ καὶ ἐν Ρώμῃ ἡ θέσις τῆς μουσικῆς εἶ- χεν ἐπαισθητῶς μεταβληθῇ, δὲν ἦτο πλέον τό- σον δημοτικὴ, ὡς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὔγουστου, ὅτε ἐπλούτιζαν οἱ Παλῆμονες διὰ τοῦ αὐλοῦ τῶν, ἅπαντα δὲ, δύναται τις νὰ εἴπῃ, εἶχε συγκεντρο- θῇ εἰς χεῖρας τῶν Παπῶν, ἀναμεινόμενα τῶν Μ. Ρηγυρίων, ἵνα δι' αὐτοῦ ἀναστήσῃ καὶ πάλιν.

Ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ μόνος συνέλεξε τὰς με- λωδίας, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο δεκταὶ παρὰ τῇ Λα- τινικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ αἱ ὁποῖαι ἦσαν βεβαίως Ἑλληνορωμαϊκῆς προελεύσεως. Οὗτω παρήχθη τὸ κληθὲν Ὑμνογραφικὸν ἀντιφωνῶν, τὸ ὀ- ποῖον, μεθ' ὅλους τοὺς 13 αἰῶνας, οἵτινες ἔκτοτε παρελήθον, χρησιμεύει ὡς βάσις τῆς μουσικῆς τῶν Παπικῶν ἐκκλησιῶν.

Ἡ Μεταρρῶμις ἐπλήθε συντελέσασα εἰς τὴν διάδοσιν τῆς πατρικῆς μουσικῆς πέραν τῶν ὁρίων τῆς Γαλλίας. Ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ Καλβίνος ἡγάγον περιπαθεῖς τὴν μουσικὴν. Ὁ πρῶτος τοῦτον ἔ- λεγε συνήθως: «δὲν θεωρῶ διδάσκαλον ἐκεῖνον, ὅστις δὲν γνωρίζῃ τὸ ὕμνον».

Ὁ Λουδοβίκος εἰς τὰς «Chorals» αὐτοῦ μετε- χειρίσθη τὰς ἰδίας σχεδὸν μελωδίας τοῦ Ὑμνο- γραφικοῦ ἀντιφωνητοῦ, ἀπολομήσας αὐτὰς καὶ με- τατρέψας τὴν διάλεκτον ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, λατι- νικῆς εἰς τὴν τότε κοινὴν, ἵνα μετὰ τῆς μουσικῆς καὶ αἱ λέξεις γίνονται ἀνιληπταί. Ὁ Καλβίνος ἐπίσης ἐμελοποίησε διὰ τῶν μεγαλειότην τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης μουσουργῶν τοὺς ᾠμολογίους, οἵτινες ἐγένοντο δεκτοὶ παρὰ τῇ Προτεσταντικῇ ἐκκλησίᾳ.

Οὗτω διὰ τῶν μετρορρυθμιστῶν ἡ πατρικὴ μου- σικὴ ὑπὸ καινοφανῶν, οὐκ εἰπεῖν, προσωπικῶν διεδόθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἑλβετίαν καὶ ἀλλοῦς, κατὰ ὅσα ἡ βάσις τῶν μετέπειτα λειτουργικῶν συστημάτων παρὰ ταῖς διαφόροις ἐκκλησίαις.

Μ. Κ. Μαγκάνης

ΕΠΙ ΤΗ, ΑΝΑΤΟΛΗ, ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Ὁδύετοις ἡγάγησαν οἱ ἄνθρωποι τὰ ἄνθη, ὅσον σήμερον. Ποιῖ ἄλλοι δὲν εἶχαν αἰσθανθῇ τὸσον βαθεῖα τὸ θέλητρον καὶ τὴν ποίησιν τῶν ἐνδοῶν καὶ ἀλλοτρίων αὐτῶν στίχων τῆς Ἀ- νοίξεως. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ὑπάρχει περιορισ- τὴς ζωῆς μας, εἰς τὴν ὅποian νὰ μὴ μᾶς παρέ- χῃ νὰ ἴδωμεν τὴν ἀνθὴν, χαίρεισθον τὴν πρῶ- τὴν καὶ ἡμέραν καὶ ἀκούσων τὴν πρῶτην μας κρησγῇ. Ἀδρὼν δὲ δὲ δεχθῶν τὴν ἐκρυπτοῦ- σαι τῶν πρώτων παιδῶν τῆς καρδίας μας.

Τὰ ἄνθη εἰς τοὺς ἀρραβῶνας καὶ τοὺς γάμους Τὸ νὰ ἐκλέγῃ καὶ πρῶτ' ἂν ἄνθη, τὰ ὅποια ἂν προσεγγίῃ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του, αὐτὸς δὲ τὸν μνηστῆρα ἡ μεγαλειότης τῶν ἡδονῶν. Κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ἐθνητοπίας, τὸ πρῶτον ὁδοῦν τὸν μνηστῆρα πρὸς τὴν μνηστῆ- ριν τοῖς εἰς κείνην, στολισμένον μὲ τριχάκια, τοῖς ἡ ὁλοσπῆρον λευκὸν, ὅπου τὰ ῥόδα, τὰ κρίνα, τὰ γαρύφαλα, αἱ γαρδένιαι, οἱ δάκνιδες, ὅλα εἰνε λευκὰ, παρθενικῆς λευκότητος. Ἐκτοῖς δὲν θὰ παρέλθῃ ἡμέρα χωρὶς νὰ στολίζεται διὰ νέον ἄνθος τὸ δοῦμα τῆς μνηστῆ- ρος, τῆς ὥρας καὶ ἡ αὐτῆς, φέρονται τὸν πεπλόν του ὕμνου, θὰ λάρβῃ τὴν συνήθη ἀνθοδέσμην ἐξ ἄνθεων πορτο-ἁλλέας, ἰαμίνων καὶ ῥόδων λευκῶν.

Τὸ 1904, ἐν Λονδίνῳ, ὁ υἱὸς πλουσίου τραπε- ζίου ἡγόρασεν ἀντὶ 16,800 φρ. ἐν ἑξαισίον Βολ- βόμης—ἐν ὁδοῦν ὁλοσπῆρον οὐδ' ὄφελον Cookson—μὲ τέσσαρα ἄλλα ἄνθη πέριξ, τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀλλὰ ὁλοσπῆρον σπάνια, στοιχίζοντα ἐν τούτοις 6,000 φρ. ἕκαστον, καὶ τὰ ἐστειλέν εἰς τὴν μνη- στῆ- ριν του. Εἰς ἄλλος, ὁ Αὐτοκράτορ Ρέστον, ἐστει- λεν εἰς τὴν μνηστῆ- ριν του ἀνθοδέσμην τοιαύτην, ὥστε τὰ κρίνα, τὰ ῥόδα, τὰ βολβοειδῆ καὶ τὰ γαρ- γύφαλα, ἐξ ὧν ἀποτελεῖτο, μετεφέρθησαν εἰς τὸν οἶκον τῆς ἐκλεκτῆς του μὲ ἑνδεκα μεγάλα φορ- τητὰ ὁμάζια. Τοῦ ἐστοίχισεν δὲ ἡ ἀνθοδέσμη αὐτὴ 40,000 φρ. Ἐργάτας ἀκόμη μία νεαρὰ Οὐγγαρία εἶχε μίαν ἀνθοδέσμην ἀρραβῶνων ἀξίας 20,000 φρ. συγγεμένῃ μόνον ἀπὸ τὰ σπανιότερα ἄνθη τοῦ βοῦνου ἐν ἑξ αὐτῶν διὰ νὰ εὐθεῖν εἰς τὰς Ἀλῆας, παρῆλθον πέντε ἑβδομάδες.

Ἄλλ' ὅτι γίνεται μετὰ τὰ ἄνθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν παντὶ μνησθόμεν. Μόνον ἡ διακόμις τῶν ἐκ- λεκτῶν διὰ τὰς τελετὰς τῶν γάμων ἀντιπροσώ- πειται ἐν Νέῳ Ὑόρκῳ ἐτησίαν ἀπάνην 2,500,000 φρ. Κατὰ τὴν ἐτήσιον τῆς μίς Κινέζου, ὁλόκλη- ρος ὁ ναὸς εἶχε μεταβληθῇ εἰς θαυματικὸν ἀνθο- κάπτεον ἀπὸ κλάδων ἄνθεων μιλῶν. Εἰς τοὺς γάμους τῆς μίς Σιχίανων, αἱ αἰδοῦσαι τοῦ πα- τριῶν τῆς μετὰ τὴν μεταφύτευσιν αὐτῆς ἡ- ρας νὰ μαραινέται σὺν τῷ χρόνῳ, ἀπὸ τῶν δια- δόχων τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ μετέπειτα.

Ἀλλὰ καὶ ἐν Ρώμῃ ἡ θέσις τῆς μουσικῆς εἶ- χεν ἐπαισθητῶς μεταβληθῇ, δὲν ἦτο πλέον τό- σον δημοτικὴ, ὡς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὔγουστου, ὅτε ἐπλούτιζαν οἱ Παλῆμονες διὰ τοῦ αὐλοῦ τῶν, ἅπαντα δὲ, δύναται τις νὰ εἴπῃ, εἶχε συγκεντρο- θῇ εἰς χεῖρας τῶν Παπῶν, ἀναμεινόμενα τῶν Μ. Ρηγυρίων, ἵνα δι' αὐτοῦ ἀναστήσῃ καὶ πάλιν.

Ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ μόνος συνέλεξε τὰς με- λωδίας, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο δεκταὶ παρὰ τῇ Λα- τινικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ αἱ ὁποῖαι ἦσαν βεβαίως Ἑλληνορωμαϊκῆς προελεύσεως. Οὗτω παρήχθη τὸ κληθὲν Ὑμνογραφικὸν ἀντιφωνῶν, τὸ ὀ- ποῖον, μεθ' ὅλους τοὺς 13 αἰῶνας, οἵτινες ἔκτοτε παρελήθον, χρησιμεύει ὡς βάσις τῆς μουσικῆς τῶν Παπικῶν ἐκκλησιῶν.

Ἡ Μεταρρῶμις ἐπλήθε συντελέσασα εἰς τὴν διάδοσιν τῆς πατρικῆς μουσικῆς πέραν τῶν ὁρίων τῆς Γαλλίας. Ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ Καλβίνος ἡγάγον περιπαθεῖς τὴν μουσικὴν. Ὁ πρῶτος τοῦτον ἔ- λεγε συνήθως: «δὲν θεωρῶ διδάσκαλον ἐκεῖνον, ὅστις δὲν γνωρίζῃ τὸ ὕμνον».

Ὁ Λουδοβίκος εἰς τὰς «Chorals» αὐτοῦ μετε- χειρίσθη τὰς ἰδίας σχεδὸν μελωδίας τοῦ Ὑμνο- γραφικοῦ ἀντιφωνητοῦ, ἀπολομήσας αὐτὰς καὶ με- τατρέψας τὴν διάλεκτον ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, λατι- νικῆς εἰς τὴν τότε κοινὴν, ἵνα μετὰ τῆς μουσικῆς καὶ αἱ λέξεις γίνονται ἀνιληπταί. Ὁ Καλβίνος ἐπίσης ἐμελοποίησε διὰ τῶν μεγαλειότην τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης μουσουργῶν τοὺς ᾠμολογίους, οἵτινες ἐγένοντο δεκτοὶ παρὰ τῇ Προτεσταντικῇ ἐκκλησίᾳ.

Οὗτω διὰ τῶν μετρορρυθμιστῶν ἡ πατρικὴ μου- σικὴ ὑπὸ καινοφανῶν, οὐκ εἰπεῖν, προσωπικῶν διεδόθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἑλβετίαν καὶ ἀλλοῦς, κατὰ ὅσα ἡ βάσις τῶν μετέπειτα λειτουργικῶν συστημάτων παρὰ ταῖς διαφόροις ἐκκλησίαις.

καλύπτονται ἀπὸ βρύα, ἐφ' ὧν εἶνε ἐμπληγμένα λυκοπόδια, ἐφ' ἰδιότροποι βότρες βολβοειδῶν κλίνουν καὶ κατοπτρίζονται εἰς τὰ νερά τοῦ κρυ- σταλλίνου ῥυαῖος. Εἰς ἐν ἐπίσημον γεῦμα πρέ- σβως, δοθὲν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις, ἐπὶ διπλῆς σειράς, εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης, νανοφυτὶ ὀ- παροσφόρα δεινρύλλια ὀρθοῦν ἐντὸς γαστρῶν, τὰς ὁποῖας ἐκάλυπταν κομροὶ ἀνθοστῆφανοι. Τέσσαρα κλήματα ἀπέτελουν θόλον καὶ ἀντίδια, τὰ καὶ αἱ γλῆκιναι διέγραφον τ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΙ ΔΑΝΘΑΝΕΙ ΥΠΟ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Είπον ἤδη, ὅτι δύο αἷμα παρήγαγον τὸ μέγα ἐκεῖνο γεγονός τὸ ἀνάσσειν ἐκάστοτε τὴν Εὐρώπην: ἀτέρμονα καταδυναστεία καὶ τὸ πνεῦμα τῆς φιλοσοφικῆς ἐρευνῆς. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, προνομιαν ὀλίγον, δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ εἰς κοινωνίαν πνευματικῆς ἀπ' αἰώνων δεσποτατομένην. Οἱ λαοὶ συγκροτοῦσι τὰς ἀσπίδας καὶ πρώτη ἡ ἐκκλησία στρατοπεδεύει. Πίστις εἰς τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς καὶ ὑποταγὴ εἰς τὸν Βασιλέα εἰς δὴν θεμιτῶδες νόμοι τῶν χρόνων ἐκείνων. Πίστις πρὸς τὸν πρόγονον, Θεὸν μεμαρτυρημένον ὑπὸ τῶν αἰσθησέων, ὑποταγὴ πρὸς τὸν δευτέρον, ὃν κατὰ τὸ δοκοῦν καθήκει καὶ ἔχειεν ὡς τὸν Σαουλ ὁ Σαμουὴλ. Ὁ μὲν οὐδὲν ἀφῆκεν εἰς τὸν Θεόν, ὁ δὲ οὐδὲν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Οἷαν ἐπίδρασιν ἔσχεν ἡ Μεταρρυθμιστικὴ ἐν Ἀμερικῇ, ἔσχεν ἀντιστρόφως ἐν Εὐρώπῃ ὁ παπισμός. Ἐκεῖ ἡ πίστις χειραφετήσῃ, ἐδῶ ἐδούλωσε τὸ πνεῦμα καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ὄχημα παροίστησεν ἐν τῷ σκότει. Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου τούτου ἀποτελέσματός, τοῦ αὐτοῦ ἡθικοῦ κώδικος, πέπλοισι, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ νόμοι διὰ πονηρῶν ἀνθρώπων ἄγονται εἰς ἀπώλεια. Τὴν ἀλήθειαν ὅμως ταύτην δὲν κατενόησαν ἡ μεγάλη ἐκείνη ἐπανάστασις, ἡ διώκσα ἐκ τῶν πυργῶν τοὺς τυράννους καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν λίκους. Καθελοῦσα τὸν ληστὴν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν σταυρὸν. Κατέβηκε ὅμως τὴν βαθεῖαν πηλὴν τοῦ κακοῦ καὶ οὗ πρὸς τοῦτο ἡ μομφή, ὅτι κατέβηκε μετὰ τῆς μοναρχίας καὶ τῆς θρησκείας, δὲν εἶνε ἀπολύτως δικαία, διότι ἐὰν ὑπῆρχεν ἐν Γαλλίᾳ πίστις ἄλλῃ ἐκτὸς τοῦ κηροκαυτοῦ εἰδωλοῦ τῆς Ρώμης, δὲν θὰ κατέβηκε εὐχερὲς. Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας ἀπέβη τοιαύτη, ὥστε ὑπὸ ποικίλα σχήματα καὶ σύμβολα ἐν τῷ πᾶσι ἐκτερεῖται ὁ ἕχθρος τῆς πίστεως, ὡς προείπεν ὁ Παῦλος: «Ἐλεῖσεται πρῶτον ὁ υἱὸς τῆς ἀπολείας, ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραρούμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτὸν νῆσι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καθίσαι καὶ ἀποδεικνύειν ἑαυτὸν οἷ ἐστὶ Θεός.» (Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β' ἐπιστ.). Τούτων ἀνώνυμα ὁ Βικλὼ καὶ ὁ Λοιθὸς «Ἀντίχοιροι». Διὰ τὴν ὑπερφανίαν ποτε πεσόν, ἀνέστησαν τὸ διάστημα, ἀνῆλθαν τὸ ἀπεί-

ρον καὶ ἔρριψαν εἰς κύματα βαρβάρων τὴν στήλην τῶν Ἀποστόλων. Ὡς ἀπὸ τῆς ἀφίδος τοῦ σκότους ποσειδῶν, ἀνεπλόησε τὴν ἰδίαν λαμπρότητα καὶ ἀν' αὐτῆς μετανόησε ἐκλόνισε ποτε αὐτόν, ἐνθὺς ὑψόνων τὴν ὄρνιν ὡς τὸξον, ἔπυε βλαστημῶν:

Καὶ χάριν ἂν ἐλάμβανον μετανόων... ἃς λείπῃ
Τὸ μῦθος μου τὸ ἀκαίριον οὐδὲν δὲ ἐξελίγηται
Ἐνὰ θεὸν νοστήσει καὶ θὰ προτίμωμαι μᾶλλον
Νὰ ἀρχῶ εἰς τὴν Κόλασιν, πασῶν ἀπὸ τὰ ὕψη,
Παρὰ εἰς τὸν Παράδεισον νὰ βλαστήσω ἄλλον.

(Μιλτων)
Τοιοῦτος ἦν ὁ καθίσας ἐπὶ θρόνου ἐν τῷ καιρῷ, ἔξ οὗ ἐδεσποκράτει καὶ ἔδην ἀπὸ τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης.

ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ἀλλὰ τὴν πίστιν ταύτην ἐφύλαττον ὡς τὴν κρυφὴν οἰ Φιλοστατοῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία κατέστη πολιτικὸς ὀργανισμὸς ἐκ τῶν ισχυροτάτων. Ἀπέλυσεν ἐπὶ τὴν γῆν προφήτας καὶ διδάσκαλους καὶ περιβλήθεισα τοῦ δήμου ἅμα καὶ τὰ αὐτοκρατορικά σύμβολα, ἀπρονήθη τὸ χριστιανικὸν ἰσάδελφον, καὶ ἱστολέως συνταχθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἀνεδείχθη ἰσοτύραννος. Ὁ ἐν οὐδαμόνως ταπεινὸς ἐπίσκοπος ἐκλήθη ποντίφης καὶ μόνος ἐπὶ γῆς πάπας, ἐνθ' ὅντας οἱ ἐπίσκοποι πρότερον πάπαι ἐκαλοῦντο: τοῦ ναντίον ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν ἀναγινώσκει τις τὸ Δημοκρατικὸν: «Populus senatusque Romanus». Ὁ Λαὸς καὶ ἡ Σύγκλητος τῆς Ρώμης: Ἐκλόαζεν ἡ ἀριστερὰ τῆς ἀμαρτίας ὡς θεὸς καὶ ὡς ὁ Σίμων ἐπὶ χορηγίας καὶ διὰ τοῦ φόβου τῶν αἰωνίων ποινῶν υπέτασσεν ἡ καθήκει βασιλεῖς, ἐλάμβανεν ἡ διέμενε χώρας, ἔκαθε τοὺς ὀλιγοπίστους, ἔστιν οἷα καὶ ὁμολογοῦντες, λόγῳ οἷα «ἐὰν ἡ μετάνοια τοῦ αἰρετικῶτος εἴνε ἀληθῆς, ἡ πυρὰ θὰ καθαρῶς ἀντὶ τὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀμαρτιῶν» (Pierre de Citeaux). Τῇ πνευματικῇ ταύτῃ τυραννίδι ἐπεστήριζεν ἐπὶ πλαστὸν διαταγμάτων, τῶν ψευδοκλημενίων, καὶ ἐξήλθον ἐπὶ τὸν ἐδῶν δὲ ἐπίσκοποι πρὸς οὐ: ἐξεδίδεν, ὡς οἱ αὐτοκράτορες, διατάγματα καὶ ἀπένευε τῆς ἐξουσίας τὰ σύμβολα. Ὁ διαγωγὸς τῶν μαρτύρων ἦν παιδιὰ πρὸ τοῦ διωγμοῦ τῶν αἰρετικῶν. Ἐπλήθυνον βεβαίως ἐκεῖνοι τὸν σόρνον τῆς πίστεως, ἀλλ' ὁ ἀγὼς ἐφ' οὗ ἔπρεσαν ἀνῆκεν εἰς

τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν ἀπεκαλύφθη, ἀλλ' ἐδιδάχθη τοῖς ἀνθρώποις. Τὴν περίου ἐκείνην τῆς παρότης καὶ τῆς θουίας διεδόθη ἡ ὑπεροπλία καὶ ἡ ἀγριότης τοῦ βήματος, ὁ ἕχθρος τῆς πίστεως ἐστησεν ἐν Ρώμῃ. Πάπαι ἄδον, ἔγραψε Γεργόριος ὁ Ζ' εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ἑρμάννον, πύλαι ἄδον οὐ κατισχύουσιν τῆς ἐξουσίας, ἦν ἐλάβονεν, τοῦ δεσμεῖν καὶ λύνειν. Τῆς οὐχ ὑποστήσει τὴν κρίσιν ἡμῶν, εἰ μὴ ὁ τὸ φροτὶον τοῦ διαβόλου μᾶλλον ἢ τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου ὑπαέχων; Πῶς ἡ ἐξουσία τῶν βασιλέων ἐστὶ τῇ ἐξουσίᾳ ἡμῶν, τῇ ἀπὸ Θεοῦ ἀνυπότακτος; Ὅντως ἡ ἐξουσία τοῦ κλήρου ἦτο σγολεῖον τυράννων. Τὴν Ἰρλανδίαν, ἔνεκα πενίας μὴ καταβάλλουσιν ἀποθύμους τὸ δημόσιον τοῦ Ἁγίου Πέτρου, παρέδωκεν εἰς τὸ ξίφος Ἑρρίκον τοῦ Β'. Ἐπίσκοποι ἡ καρδιὰ αἰοῖ ἡσῶν ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ σύμβουλοι, οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἐπιτροπῶν, οἱ ὑπουργοὶ τῶν βασιλέων, ἐν Πολωνίᾳ δὲ οἱ ἐπίσκοποι ἦσαν νόμῳ τὴν βασιλ. ἐξουσίαν κατὰ τὴν μεσοβασίλειαν. Λοὺδ, ὁ ΙΑ' ἀνεδείχθη ἡγήσας τύπος τοιαύτης σχολῆς. Φέρων κλήμα καλογηρὸν καὶ κύκλῳ μικρὸς μεταλλῖνος ἐκόναν, εἶχε πάντοτε παρ' αὐτοῦ δύο ἐξουσιαστικὰς δημῖους: Ἐτέρως τύπος ἦν αὐτοῦ ὁ νόθος υἱὸς τοῦ πάπα Ἀλέξ. ΣΤ' ὁ Κάιζαρ Βοργίας, ὃν ὁ Μακκιαβέλις ἀφίερωσε τοῖς τυράννοις ὑποδειγμα. Κατὰ τῆς τυραννίδος ταύτης τὸ πειμῆματος οὐδὲν ἠδύνατο ἡ πολιτεία. Τὸν ζυγὸν αὐτῆς ἔφερον οἱ λαοὶ ἀπὸ γεννήσεως, ὡς φέρει ἡ γελῶν τὸ χέλιον. Ἡ ἐκκλησία εἶχε παλαιὰ ἰδίαν δικαιοδοσίαν καὶ νομοθεσίαν καὶ ἀπέβη ἰδίατερον κράτος, ὅφ' ὃ ἡ πολιτεία οὐτε ἄρτια ἦτο, οὐτε εὐστάθειαν ἐκείνην. Τάγματα πολεμικὰ καὶ μοναστικὰ περιέβαλλον τὴν γῆν. Ἐπίστατο δὲ καὶ λαὸν ὅμῃ τὸ ἔθος ἐκεῖνο τῆς ἀγωγῆς τῶν ψυχῶν. Ἀνά πάντα οἶκον ὁ ἱερεὺς ἦτο πλεὺν ἢ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν καὶ ἡ πόλις ὑπὸ τὸ ἀόρητον τῆς ἐξουσιολογίας οὐδένα εἶχεν ἀμνημονότερον αὐτοῦ ἑαυτὴν. Ἐκ τῆς ἐκκλησίας ταύτης κυρίως προήλθεν ὁ πολιτικὸς ὀργανισμὸς τῆς μὴ συμποντισθέντων κρατῶν. Ὁ καισμορμὸς ἡττηθεὶς ἤθελε τέλειον ἐκκλῆσαι πρὸ τὸν δημοκρ. ἡδῶν τὸν βαρβάρων, παρ' οἷς τὴν ἀρχὴν εἶδεν ἡ ἀνδρεία ἐν τοῖς στρατοπέδοις καὶ ἐν τοῖς συμβουλίαις ἡ περὶ (τάκτους).

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.) Πάροικος

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Η ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἐν πρώτῳ πρέπει οἱ νευρασθενικοὶ ν' ἀποφάγῃ τὴν διανοητικὴν κόπον, διακόπτοντες προσωρινῶς τὰς ἐργασίας αὐτῶν, καὶ νὰ παραμένωσιν ἡσυχῇ. Ἐὰν δὲ ἔχει συμῶν εἰς αὐτοὺς δυστυχία καὶ νὰ προσπαθῶσι νὰ ληρομνησθῶσιν αὐτῶν.

Δεόν δὲ προσεῖν νὰ ἀναπαύονται καὶ σωματικῶς ἐπὶ χρονικὴν τι διάστημα, διότι καὶ ἡ σωματικὴ ἀνεσις εἶνε ἐν ἐκ τῶν ἀριστῶν φαρμάκων τῆς νευρασθενείας.

Συνιστῶνται ἐπίσης κατὰ τῆς νευρασθενείας ἡ Σουηδικὴ καὶ ἡ συνήθης Γυμναστικὴ, τὸ κυνήγι, ἡ ἱππασία, ἡ κωπηλασία, ἡ ποδηλασία, ἡ ἐξοχία, δὲ περίπατος κτλ., ἀλλ' ἐν μέτρῳ καὶ ἀνευ κόπου.

Ὁ περίπατος μάλιστα εἶνε ἡ εὐκολωτέρα ἀσκῆσις διὰ τοὺς νευρασθενικοὺς, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς θεραπείας, ὅτε οὗτοι εἶνε λίαν ἰδιότροποι καὶ δυσκόλως ἀποφασίζουσι νὰ ἐκτελέσωσι τὰς παραγγέλους τῶν ιατρῶν. Κατόπιν ὅμως συνεθίζουσι καὶ ἀρχίζουσι νὰ ἐκτελέσωσιν ὀλίγον κατ' ὄλιγον καὶ ἐτέρας ἀσκήσεις.

Ἰδιαίτερως δὲ συνιστᾶται ἡ ἐξοχία ὡς πρώτης τάξεως ἀσκήσις διὰ τοὺς νευρασθενικοὺς, διότι, πλὴν τῶν ἄλλων ἀρετῶν τῆς, γίνεσθαι αὐτὴν μετὰ μεθόδου καὶ προσοχῆς, τὸ ποτε εἶνε μέγα προτέρημα διὰ τὴν προκείμενὴν περίστασιν.

Πάσαι αἱ ἀνωτέρω ἀσκήσεις συνετελοῦσι προσεῖτι καὶ εἰς τὸν περισπωμένον τῆς οὐκ ἐπὶ τῶν ἀρρῶστων, οἵτινες διὰ τῆς τελείας ἀπραξίας καθίστανται περισσότερο μεγεθυτικοὶ καὶ σκέπτονται ἀπαισῶς τὴν αὐθιάνειαν τῶν.

Προσεῖτι δὲ ἀπαντὰ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἀνέφερα ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος ἀρθροῦ μου ὡς αἰτία τῆς νευρασθενείας, πρέπει οἱ ἐν ταύτῃς πάσχοντες νὰ τὰ ἐξελθίσωσι.

Ἀπαραιτήτων δὲ εἶναι νὰ ἀναπνέωσι καθαρὸν ἀέρα, ἰδίως θαλάσσιον, καὶ νὰ τρώγῃσι θρεπτικὴν τροφήν, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι παχῆς, ὥστε συνιστᾶται

ἀπασχαντικὴ διαίτα, ὅτε: βαλτιωτὴ ἡ γενικὴ κατὰστασις καὶ διευκολυνθῇ ἡ σωματικὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν γένει ὅμως οἱ νευρασθενικοὶ ἔχουσιν ἀνάγκην τοιαύτης τροφῆς, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ πίνωσι μὲν ἀρκετὴν ποσότητα γαλακτοῦ, νὰ τρώγῃσι δὲ ὡς βούλονται, κρέας καὶ ἄρτον (ἂν ὀλίγον). Τοιοῦτο τροπὸς δ' αὐξάνει τὸ βῆρος τοῦ σώματος τῶν καὶ ταυτοχρόνως ἰσχυροποιεῖται καὶ ὁ ὀργανισμὸς τῶν. Ἀπαγορεύεται ὅμως ἡ κατὰ τῆς τῶν σινοπνευματικῶν ποτῶν, τοῦ καφέ, τοῦ τεύτρου καὶ τοῦ καπνοῦ.

Πρέπει δ' ἐνίοτε οἱ νευρασθενικοὶ νὰ κλῖνται καὶ μικρὰ ταξείδια, τὰ ὅποια, πλὴν τῶν ἄλλων ὠφελῶν, τὰς δυνάμεις ἐπιφέρουσι, ἀποδίδουσι προσεῖτι ὠφέλιμα καὶ διὰ τὸ κατὰ αὐτὰ παρασιτοῦνται πολλὰ ἀπροσδόκητα θελήματα καὶ συμβεῖντα, τοῦθ' ὅπερ ἔχει μεγάλῃν σημασίαν διὰ τοὺς πάσχοντες, διότι πρέπει οὗτοι ν' ἀπομακρυνῶνται ἀπὸ τὸν θάνατον ἀπὸ τὸν συνήθη βίον αὐτῶν καὶ νὰ ἐπιζητήσιν τὴν ποικιλίαν, ἣς γίνεσθαι καὶ ἀφορμὴ νὰ ληρομνησθῶσι πολλὰ καὶ ἰδίως τὴν αἰθιάνειαν τῶν. Ὁρμολοῦνται δὲ μεγάλως ἐν τῶν ταξείδιοις οἱ νευρασθενικοὶ ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι ἔχουσι στενοχωρίαν καὶ ζῆλον.

Καλὸν δὲ εἶναι νὰ ἔωσιν οἱ ἄρρωστοι, ὅταν ταξιδεύουσιν, ἕνα συνδόν, ὁ ὅποιος ἀρ' ἐνός μὲν νὰ προσπαθῇ νὰ παρατείνῃ τὸ ταξείδιον αὐτῶν ἀρ' ἐτέρου δὲ νὰ τὸς προσέχῃ νὰ μὴ κλῖνται παρεκτροπᾶς.

Πλὴν αὐτῶν, συνιστῶνται καὶ τὰ ψυχρὰ λουτρά (θαλάσσια ἢ ἀτμὰ), αἱ ψυχραὶ ἀνατρίψεις καὶ ψυχραὶ καταπονήσεις ἐν εὐραὶ βροχῆς. Αἱ τελευταῖαι μάλιστα αὗται εἶνε ἐκ τῶν σωματικῶν θεραπευτικῶν μέσων τῆς νευρασθενείας, διότι ἐπιφέρουσι θαυμαστά ἀποτελέσματα πρέπει ὅμως νὰ μὴ γίνονται καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διότι τότε βλάπτουσι.

Ὅταν ἀπορᾷ δὲ τὰ φάρμακα, σπανίως παρουσιάζεται ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶσιν τοιαύτη ἀνάγκη, δὲν πρέπει νὰ παραμελεῖται τοὺς ἀνωτέρω θυνεινούς κανόνας, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδὲν ἀγαθὸν ἀποτελέσματι ἐπιφέρειται ταῦτα. Πῶς π. χ. ὁσὴν θέλετε νάρκωτον (βαλεριάναν) μὴ σύγχυσαι μὲ τὴν ὑπερθερίαν σας εἶνε ἀρκετὴ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου. Τὰ μόνον φάρμακα, τὰ ὅποια συνήθως εἶνε ἀπαραιτήτα, εἶνε τὰ νουμικά (σιδηρὸς, ἀρσενικόν, κινκ, καλὰ, ἐνέ-

σεις κακοδουλικὸν νατρίου κτλ.), ἰδίως ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάμια ἢ ἐξαοχνησις τῶν μυῶν. Πολλὰκις γίνεσθαι χρήσις τοῦ ρασάξ, ἰδίως ἐὰν οἱ ἄρρωστοι ἔχωσι πόνους εἰς τὴν ῥαχίν, εἰς τὰς χεῖρας ἢ εἰς τὸς πόδας ἢ καὶ εἰς ἕτερα μέρη.

Κατὰ τῆς αἰθιρίας δὲ τῶν νευρασθενικῶν ὠφέλιμα πολλὰκις ὁ ζῖθος, ἀλλ' εἰς μικρὰν δόσιν, ἥτοι ἐν ποτήριον πρὸ τῆς κατακλίσεως. Ἐπίσης ὠφέλιμα καὶ τὸ θερμὸν λουτρόν, τὸ ποτεν πρέπει νὰ γίνεσθαι τὴν ὁσπέραν καὶ διὰ τὴν εὐκαρίαν ἑαυτῶν ὥραν, διότι συνήθως τὸν ὁσπέραν ὥραν, ἀποτοχίζῃ ὅμως τούτων, καταφεύγουμεν εἰς τὰ εἰδικὰ φάρμακα.

Τέλος, ὡς μὲν ἐπιτραπῇ νὰ προσέβωσι, οἱ νευρασθενικοὶ ὀφείλουσι νὰ φροντίζωσιν, ὅπως μὴ οἱ δυσκοίλοι. Νὰ ἐπιθυμοῦσι δὲ τοῦτο διὰ τῆς καταλήλου διαίτης, ἐν ἀνάγκῃ καὶ διὰ τὰς κλυσμάτων ἢ εἰδικῶν καθαρτικῶν.

ΔΗΜ. Ν. ΖΟΡΜΠΑΣ
Ἐπιμελητὴς ἐν τῇ ἱατρικῇ Σχολῇ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου.

SULLY PRUDHOMME

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἐν ἡμέτερος κανένας πόσι κλαίει
Στὸν κόσμῳ μόνος ὃ ἐρημὸς νὰ εἴη
Καμιά φορὰ κόν' ἀπ' τὸ φτωχικὸ μου
Θὰ περνοῦσες.

Ἄν ἡμέτερος τί ἐνα ἄγνῳ βλέμμα
Γεννᾷ στήν περκαμένη τὴν ψυχῇ,
Στὴν τύχῃ ἐστὶ τὸ παρόντορ μου
Θὰ κυττοῦσες.

Ἄν ἡμέτερος τί βάλαμο ποὺ χύνει
Νὰ νοιώθῃς στήν καρδίᾳ σου ἄλλη καρδίᾳ,
Θὰ ἐκαυθόσου ἐν τῇ πόρτῃ μου τὸ χόμα
Σάν ἀδελφῇ.

Ἄν ἡμέτερος γὰρ πόσο σ' ἀγαπᾷ,
Ἄν ἡμέτερος καὶ τὸ πῶς νοιάξῃ,
Θὰ ἐμπαίνεις καὶ μέσῃ ἴσως ἀκόμα,
Χωρὶς ντροπῇ.

Dalamon

Γεώργιος Πλάς

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

10

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Δύο πόλεις, ἡ Ἀβυδος καὶ ἡ Σηστός, ἐκείνῳ ἀνέναντι ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ Ἑλλήσποντου. Εἰς τὴν Σηστόν ἐβασίλευεν ὁ Προμαχὸς, εἰς δὲ τὴν Ἀβυδὸν ὁ Εὐρύτορ, ὁ οἷος λόγῳ τοῦ βαθέως γήρατος τοῦ εὐρίσκοντο κληνῆρος, ἀντικαθίστατο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἡγεμονικῶν καθήκοντων ὑπὸ τοῦ νεαροῦ υἱοῦ τοῦ Λεάνδρου. Αἱ δύο πόλεις ἦσαν ποτὶ εἰς ῥῆξιν, διότι ἡ κόρη τοῦ Προμαχοῦ Ἡρώ ἀπέκρινεν τὸν ἑαυτὴν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀβυδοῦ, ὅστις εἰς ἀπελπίους ἡντοκίτης. Ὁ πόσις ὅμως ἀπεσπῆθη, ἀρτείατος τὸν Λεάνδρον, ὅστις δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἡρώ — νὰ καθιερωθῇ ἡ κόρη εἰς τὴν Ἀφροδίτην καὶ νὰ μὴν ἱσθίως ἄρρωστος καὶ παρθέτος. Ἡ Ἡρώ εἰς δὲ τὴν τὴν κατακλινῇ τῆς καὶ ἐκείνη ὡς ἱέραξ ἐν τῇ Σηστῇ καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ, τοῦ ὁποῦν ἱερεῖς ἦτο ὁ θεὸς τῆς Εὐρύτορος. Μετὰ δύο ἔτη, κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Θεᾶς, ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Ἡρώ συνήθησαν εἰς τὸν κήπον τοῦ ναοῦ καὶ ἡγάπηθησαν, χωρὶς νὰ γνωρίζωνται. Ἀλλ' ὅταν ἡ κόρη ἦσαν τοῦ ὀνομα τοῦ νεανίου, ἔπεισε λιποθύμῳ εἰς τὴν ἀγκλῆν του. Τὴν συμπτῆν ἐμφανισθεὶς ὁ ἱερεὺς εἶδε τὴν Ἡρώ εἰς τὴν ἀγκλῆν τοῦ Λεάνδρου καὶ ἐπρόφερε μὲν τὸν ἐπιμνηστικὸν τοῦ ὀνομα τῆς. Εἰς τὸ ἀκούοντα τὸ ὄνομα τῆς ἱερείας ὁ Λεάνδρος ἐδῆχθη μερμηρὸν καὶ ἀπεμαρμόνιθη μὲν, ἀλλ' ἦτο ἀνάσας τραυματικῶς ὑπὸ τῷ ἔρωτι. Αἱ δύο πόλεις μετὰ τὴν συνάντησιν τῶν δύο νέων, μίαν ἡμέραν ἀπέβασαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀβυδοῦ ἕνα ἄρρωστον ἐκ Σηστοῦ.

(Ἡ συνέχεια)

Οἱ πρῶτοι σπασάντες νὰ τοῦ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν, ἐλάβαν τὴν ἀπάντησιν οὐ γνωρίζουσα κατὰ τὴν Ἀβυδὸν καὶ οὐ δὲν εἶχε συνεπῶς ἀνάγκην ἐλπίου.

Καὶ πρῶτον, μὲ βῆμα ἀσφαλές εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐντυφλῆθη κατ' εὐθεσίαν εἰς τὸ ἀνέκτορον τοῦ βασιλέως.

Ἐξήγησε νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ ὑπῆρταν τοῦ εἶπαν:

— Ὁ βασιλεὺς ἀσθενῶν παραμένει εἰς τὴν κλινὴν του. Τὰ βασιλικά καθήκοντα ἐκπληροῖ ὁ νεαρὸς ἡγεμονικὸς Λεάνδρος, ὁ ὁποῖος ὅμως κοιμᾶται ἀκόμῃ.

— Ἰσὺν ἀργὰ ἀφνιπνίσεται ὁ ἡγεμονικὸς τῆς Ἀβυδοῦ; ἡρώτησεν ὁ ἕξως μὲ τόνον ἀλαφρῶς ἐπιτιμήσας.

Οἱ ὑπῆρταν ἡρωσίσθησαν διὰ τὴν ἀνευλαδίαν του. — Μὴ παρὰ τὸς, προσέειπεν ἐκεῖνος. Γνωρίζω πόσον εἶνε σῶφρον καὶ πόσον φιλεργὸς ὁ ἀγνιστὸς σας Λεάνδρος. Ἐκπληροῦμαι ὅμως, διότι φαντάζομαι, ὅτι διὰ νὰ κοιμᾶται εἰς τοιαύτην ὥραν, φαίνεται ὅτι θὰ ἡσυχάζῃ εἰς ὑποθέσεις βέβαια βασιλικὰς ὅλην τὴν νύκτα καὶ φοδοῖται μήπως συμβεῖναι τίποτε. Ἐν πόσῳ περιπτώσει, ἔγωγ ὀφείλω ν' ἀνακινῶμαι ἄμεσως μίαν εἰδηρὴν ἐν μέσῳ τοῦ βασιλέως τῆς Σηστοῦ. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν ἔχει ἐπερῆθῃ ὁ Λεάνδρος, νὰ μὲ δειγνύσῃτε ἐνώπιον τοῦ γέροντος.

— Ὁ βασιλεὺς ἀσθενεῖ, ἀπανέλαβεν ἐκεῖνος. — Γνωρίζω ὅτι ἡ νόσος του δὲν τὸν ἀποθνήσκει: ν' ἀκούσῃ δὲ τί θέλω νὰ τοῦ εἴπω. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ ἐντολή μου εἶνε νὰ συναντήσω αὐτὸν τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὸν ἵπνον του.

Οἱ ὑπῆρταντες ἐφάνθησαν διατάζοντες. — Τὸ ἐνομᾶ σου; τὸν ἡρώτησαν. — Ἀδραστοί, ἄρχοντες τῆς Σηστοῦ. Μὴ σκέπτεσθαι ἀκόμῃ, διότι, πρὸς τὸν συμφορὸν τῆς πόλεως σας, ὁ γέρων βασιλεὺς πρέπει ν' ἀκούσῃ ἀμέσως τὴν εἰδηρᾶν, τὴν ὅποιαν τοῦ φέρω.

Ἄν ἦσαν ἐκεῖνος ἐκεῖνος νὰ ἐπιμένουν περισσώτερον. Τὸν εἰσηγάγαν εἰς τὸ ἀνέκτορον καὶ τὸν ὀδήγησαν ἐνώπιον τοῦ γέροντος.

— Ὁ γέρων ἀπορῆχθη, διότι ὁ ἄρρωστος ἐφάνετο ὡς νεκρωθεὶς.

Ἦτο πρᾶγμα κατὰ τῆς κλινῆς, ὅπου ἦτο βασιλεὺς Εὐρύτορος ἐβρίσκειτο ἐπὶ τῆς κλινῆς.

Ἦτο πρᾶγμα κατὰ τῆς κλινῆς, ὅπου ἦτο βασιλεὺς Εὐρύτορος ἐβρίσκειτο ἐπὶ τῆς κλινῆς.

Ἦτο πρᾶγμα κατὰ τῆς κλινῆς, ὅπου ἦτο βασιλεὺς Εὐρύτορος ἐβρίσκειτο ἐπὶ τῆς κλινῆς.

τό ύψος του τό αὐστηρόν, ἀλλὰ καὶ συμπᾶς συγχρόνως.

— Ὁ βασιλεὺς ἀπονήθηκε... εἶπεν ὁ πρεσβύτερος τῶν ἀρχόντων.

— Τὸ ἐμβαλὲς μὲ τρόμον, ἀπῆλθοντες ὁ Λεάνδρος, διότι ἀπονήθηκε ὅχι ἐκ τῆς ἀσθενείας του, ἀλλ' ἀπὸ χεῖρας ἐνέμου.

— Ὅχι! διαμαρτυρήθη ὁ Ἀδραστος ἐντόνως...

— Ἀφροδίτην εἶπες; ἐτραύλισεν ὁ Λεάνδρος.

Τὶ ἔγινε λοιπόν; Διατί εἶπες ὅλοι περίφοβοι καὶ ὄχι; Ἐἵπατέ μου τί συνέβη. Ὅμιλει, οὐ γέρον.

— Ὁ Ἀρχων ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ διαδραματισθέντα:

— Μὰς προσέειπεν ἐξαίφνης, ἤρχισεν νὰ λέγῃ, εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ὁ βασιλεὺς μὰς, ὁ καλὸς ἡγεμὼν μας Εὐρύτος, ἀπονήθηκε. Ἀλλ' ἡ περικοπὴ ὥρα του δὲν εἶχε ἀκόμη φθάσει ἀμέσως ὡςπιπεύθημεν, ὅτι ἴσως ὁ θάνατός του ἦτο βίαιος.

— Πῶς οὖν ἦλθε τοιαύτη ὑπόφια;

— Τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα εὐρίσκειτο ὁ ξένος οὗτος, ὁ ὅποιος ἐπέμεινε νὰ εἰσελθῇ διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ ἀπ' εὐθείας, ὅπως ἔλεγε, εἰδῆσαν ἐπελγούσαν πρὸς τὸν βασιλέα. Δὲν παρήλθε πολλὴ ὥρα καὶ ὁ βασιλεὺς ἐμεινε ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης. Οἱ κῆρυκες καὶ θεραπεῖαι προσέδραμαν ἀμέσως καὶ ὅταν, μετὰ κόπους πολλοὺς, ἐπανεβρῶν τὸν βασιλέα εἰς τὰς αἰσθήσεις του, μόλις ὁ γέρον ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε πλησίον ἱστάμενον τὸν ξένον τοῦτον, ἔκαμε μορφοσμὸν τρόμου καὶ εἰδείκεν ὅτι δὲν ὑπέφερε νὰ τὸν βλέπῃ περισσότερο. Ἐκ τούτου ὑποπέτυθημεν, ὅτι ὁ ξένος ἐπρόκειτο τὴν συμφορὰν.

— Καὶ τί εἶπεν ὁ πατὴρ μου;

— Δὲν ὁμίλησε, διότι ἔχασε τὴν λαλίαν, φοβέται δὲ ὁ ἱατρός, ὅτι θὰ χάσῃ ὅσον οὖν καὶ τὴν ζωὴν του.

— Τὸν ἐφόνουσεν λοιπόν; εἶπεν ὁ Λεάνδρος, στερεφόμενος πρὸς τὸν ξένον μὲ ἀσπαρήν ἀγρίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀφ' αὐτῶν τελεσιώσω, ἐπανεβρῶν ὁ γέρον. Ἐθέσχεμεν τὸν ξένον ὑπὸ κατηγόριαν καὶ αὐτὸς μόλις ἠτοιμάζετο νὰ ἀπολογηθῇ. Ἐρχισεν νὰ λέγῃ, ὅτι εἶνε ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως τῆς Σητοῦ καὶ ὅτι ἔφερεν εἰς τὸν ἰδικὸν μας βασιλέα ἀγγελίαν, τὴν ὅποιαν μόλις ὁ γέρον ἤκουσε. Ἐμεινε ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Καὶ ποῖα εἶνε αὕτη ἡ ἀγγελία, ἡ ὅποια ἐφόνουσεν τὸν ἀτυχὲ πατέρα μου;

— Αὐτὴν ἠτοιμάζετο νὰ εἰπῇ καὶ ἡ στιγμὴν εἰσῆλθες, ἐπανεβρῶν ὁ γέρον.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ὁμιλεῖ, εἶπεν ὁ Λεάνδρος πρὸς τὸν κάτῳ γέρον.

— Ὁ Ἀδραστος εὐρίσκειτο ἐπὶ πυλῶν.

Τὶ ὠφελεῖ νὰ πρᾶξῃ;

— Νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι ἐπρεπεν ἐνώπιον τοῦ Λεάνδρου.

δρου, ἢ πάλιν νὰ τηρήσῃ σιωπὴν;

— Ὁ Θεὸς! ἀνέκραξε, καὶ ἐκείνους, ὡσεὶ ἐνδομῶς προσευχόμενος, ὅπως μὴ ἔσθῃς νὰ τελεσιώσω τὸ δύσκολον τοῦτο ἔργον μου.

— Καὶ πῶς εἶνε τώρα ὁ πατὴρ μου; ἠρώτησεν ὁ Λεάνδρος τὸν ἄρχοντα.

— Ἀλλοῖμον! δὲ ἀποθάνῃ μετ' ὀλίγον. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς νὰ διασωθῇ.

— Σὺ σιωπᾷς ἀκόμη; εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν ἀμνημονεύοντα ξένον.

— Θὰ ὁμιλήσω, ἄρχων, καὶ ἂν ἡ ἐμίλια μου σὲ δυσχεραίσῃ, δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ πταίστης.

— Ἀφ' οὗτος προλόγους καὶ λέγε κατ' εὐθείαν τί συνέβη.

— Σὲ ἐφοκίωζον, κύριε μου, μὴ μὲ βιάζῃς καλῶς νὰ σιωπήσω.

— Ἀν σιωπήσῃς, θάνατος! ἀνέκραγεν ὅλοι ἐμφοφῶντες.

— Θάνατος! ἐπανεβρῶν ἀμέσως καὶ ὁ Λεάνδρος. Καὶ ἡ φράσις τοῦ Λεάνδρου, ὡς βασιλευμένου τῆς πόλεως, δὲν ἦτο παρὰ καταδίκη.

— Ἀκούσατε λοιπόν, εἶπε στεναχθεὶς ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Σητοῦ. Τὴν νύκτα ἤ τις διεβέβη τὴν πανήγυριν τῆς Ἀφροδίτης, τὴν τελεσθεῖσαν εἰς τῆς πατρίδος μου τὸν ναόν, ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ, ὁ γνωστὸς εἰς ὅλους Εὐδούλους, ἦλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς πόλεως καὶ ἐξήγγισεν νὰ ἴδῃ ἀμέσως τὸν βασιλέα. Τὸ ἀνῆγγισεν τότε, ἄρχοντες μου, ἐλθόντων τρομακτικῶν. Ὅτι εἰς τοὺς κήπους τοῦ ναοῦ, τὴν ὥραν ποῦ ἔδυνεν ὁ ἥλιος, εὐέλπετο τὴν θυγατέρα τοῦ Ἡρώ.

— Ἀ τὴν Ἡρώ! ἀνέκραξαν πολλοὶ μὲ ὕψος χαυρεακίας.

— Συνέλαβε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς νέου.

— Ἐνὸς νέου; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἄρχων. Ἀλλ' αὕτη ὀφείλει νὰ μὴν ἀνέραστος, ὡς καθιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

— Μὰς τὸ ὑπεσχεθήσαν, πρὸς λύσιν τῆς παλαιᾶς μας ἑριδος.

— Αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα, ἔλεγον ἄλλοι.

— Καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατον.

— Βεβαίως θάνατον καὶ εἰς τὴν ἱερίαν καὶ εἰς τὸν ναόν.

— Ἀφῆσατε λοιπόν νὰ τελεσιώσω. Ἀφῆσατέ με νὰ οἶμαι ποῖος ἦτο ὁ νεανίας ἐκεῖνος.

— Λέγε λοιπόν, τί περιμένεις;

— Ποῖος ἦτο; εἶπε;

— Ὁ Λεάνδρος!

— Ἀκούσθητε!

— Συνέλαβε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς νέου.

— Ἐνὸς νέου; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἄρχων. Ἀλλ' αὕτη ὀφείλει νὰ μὴν ἀνέραστος, ὡς καθιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

— Μὰς τὸ ὑπεσχεθήσαν, πρὸς λύσιν τῆς παλαιᾶς μας ἑριδος.

— Αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα, ἔλεγον ἄλλοι.

— Καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατον.

— Βεβαίως θάνατον καὶ εἰς τὴν ἱερίαν καὶ εἰς τὸν ναόν.

— Ἀφῆσατε λοιπόν νὰ τελεσιώσω. Ἀφῆσατέ με νὰ οἶμαι ποῖος ἦτο ὁ νεανίας ἐκεῖνος.

— Λέγε λοιπόν, τί περιμένεις;

— Ποῖος ἦτο; εἶπε;

— Ὁ Λεάνδρος!

— Ἀκούσθητε!

— Συνέλαβε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς νέου.

— Ἐνὸς νέου; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἄρχων. Ἀλλ' αὕτη ὀφείλει νὰ μὴν ἀνέραστος, ὡς καθιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

— Μὰς τὸ ὑπεσχεθήσαν, πρὸς λύσιν τῆς παλαιᾶς μας ἑριδος.

— Αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα, ἔλεγον ἄλλοι.

— Καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατον.

— Βεβαίως θάνατον καὶ εἰς τὴν ἱερίαν καὶ εἰς τὸν ναόν.

— Ἀφῆσατε λοιπόν νὰ τελεσιώσω. Ἀφῆσατέ με νὰ οἶμαι ποῖος ἦτο ὁ νεανίας ἐκεῖνος.

— Λέγε λοιπόν, τί περιμένεις;

— Ποῖος ἦτο; εἶπε;

— Ὁ Λεάνδρος!

— Ἀκούσθητε!

— Συνέλαβε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς νέου.

— Ἐνὸς νέου; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἄρχων. Ἀλλ' αὕτη ὀφείλει νὰ μὴν ἀνέραστος, ὡς καθιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

— Μὰς τὸ ὑπεσχεθήσαν, πρὸς λύσιν τῆς παλαιᾶς μας ἑριδος.

— Αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα, ἔλεγον ἄλλοι.

— Καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατον.

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΚΩΝ/ΠΟΛΙΣ. — Ἐν τῇ ἁγιοταφικῇ Μετοχῇ Χάλκης ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπιμνημόσυτος τελετὴ ὑπὲρ ἀναπόσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιζήσαν Πατριάρχου πρὶν ἡμερῶν.

— Ἀλλοῖμον! δὲ ἀποθάνῃ μετ' ὀλίγον. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς νὰ διασωθῇ.

— Σὺ σιωπᾷς ἀκόμη; εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν ἀμνημονεύοντα ξένον.

— Θὰ ὁμιλήσω, ἄρχων, καὶ ἂν ἡ ἐμίλια μου σὲ δυσχεραίσῃ, δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ πταίστης.

— Ἀφ' οὗτος προλόγους καὶ λέγε κατ' εὐθείαν τί συνέβη.

— Σὲ ἐφοκίωζον, κύριε μου, μὴ μὲ βιάζῃς καλῶς νὰ σιωπήσω.

— Ἀν σιωπήσῃς, θάνατος! ἀνέκραγεν ὅλοι ἐμφοφῶντες.

— Θάνατος! ἐπανεβρῶν ἀμέσως καὶ ὁ Λεάνδρος. Καὶ ἡ φράσις τοῦ Λεάνδρου, ὡς βασιλευμένου τῆς πόλεως, δὲν ἦτο παρὰ καταδίκη.

— Ἀκούσατε λοιπόν, εἶπε στεναχθεὶς ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Σητοῦ. Τὴν νύκτα ἤ τις διεβέβη τὴν πανήγυριν τῆς Ἀφροδίτης, τὴν τελεσθεῖσαν εἰς τῆς πατρίδος μου τὸν ναόν, ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ, ὁ γνωστὸς εἰς ὅλους Εὐδούλους, ἦλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς πόλεως καὶ ἐξήγγισεν νὰ ἴδῃ ἀμέσως τὸν βασιλέα. Τὸ ἀνῆγγισεν τότε, ἄρχοντες μου, ἐλθόντων τρομακτικῶν. Ὅτι εἰς τοὺς κήπους τοῦ ναοῦ, τὴν ὥραν ποῦ ἔδυνεν ὁ ἥλιος, εὐέλπετο τὴν θυγατέρα τοῦ Ἡρώ.

— Ἀ τὴν Ἡρώ! ἀνέκραξαν πολλοὶ μὲ ὕψος χαυρεακίας.

— Συνέλαβε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς νέου.

— Ἐνὸς νέου; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἄρχων. Ἀλλ' αὕτη ὀφείλει νὰ μὴν ἀνέραστος, ὡς καθιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

— Μὰς τὸ ὑπεσχεθήσαν, πρὸς λύσιν τῆς παλαιᾶς μας ἑριδος.

— Αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα, ἔλεγον ἄλλοι.

— Καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατον.

— Βεβαίως θάνατον καὶ εἰς τὴν ἱερίαν καὶ εἰς τὸν ναόν.

— Ἀφῆσατε λοιπόν νὰ τελεσιώσω. Ἀφῆσατέ με νὰ οἶμαι ποῖος ἦτο ὁ νεανίας ἐκεῖνος.

— Λέγε λοιπόν, τί περιμένεις;

— Ποῖος ἦτο; εἶπε;

— Ὁ Λεάνδρος!

— Ἀκούσθητε!

— Συνέλαβε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς νέου.

— Ἐνὸς νέου; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἄρχων. Ἀλλ' αὕτη ὀφείλει νὰ μὴν ἀνέραστος, ὡς καθιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

— Μὰς τὸ ὑπεσχεθήσαν, πρὸς λύσιν τῆς παλαιᾶς μας ἑριδος.

— Αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα, ἔλεγον ἄλλοι.

— Καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατον.

— Βεβαίως θάνατον καὶ εἰς τὴν ἱερίαν καὶ εἰς τὸν ναόν.

— Ἀφῆσατε λοιπόν νὰ τελεσιώσω. Ἀφῆσατέ με νὰ οἶμαι ποῖος ἦτο ὁ νεανίας ἐκεῖνος.

— Λέγε λοιπόν, τί περιμένεις;

— Ποῖος ἦτο; εἶπε;

— Ὁ Λεάνδρος!

— Ἀκούσθητε!

— Συνέλαβε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς νέου.

— Ἐνὸς νέου; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἄρχων. Ἀλλ' αὕτη ὀφείλει νὰ μὴν ἀνέραστος, ὡς καθιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

— Μὰς τὸ ὑπεσχεθήσαν, πρὸς λύσιν τῆς παλαιᾶς μας ἑριδος.

— Αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα, ἔλεγον ἄλλοι.

— Καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατον.

— Βεβαίως θάνατον καὶ εἰς τὴν ἱερίαν καὶ εἰς τὸν ναόν.

— Ἀφῆσατε λοιπόν νὰ τελεσιώσω. Ἀφῆσατέ με νὰ οἶμαι ποῖος ἦτο ὁ νεανίας ἐκεῖνος.

— Λέγε λοιπόν, τί περιμένεις;

— Ποῖος ἦτο; εἶπε;

— Ὁ Λεάνδρος!

— Ἀκούσθητε!

ΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΕΝ ΤΩ ΕΡΩΤΙ

Ὁ Κίρι εἶπεν οὕτως γυνὴ, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀλφειὴν οὐλομένην σφίγγει, ἡ αὐτὴ ποῦ αὐτὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτῆς ἀλφειὴν οὐλομένην σφίγγει, ἡ αὐτὴ ποῦ αὐτὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτῆς ἀλφειὴν οὐλομένην σφίγγει.

— Ἀλλοῖμον! δὲ ἀποθάνῃ μετ' ὀλίγον. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς νὰ διασωθῇ.

— Σὺ σιωπᾷς ἀκόμη; εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν ἀμνημονεύοντα ξένον.

— Θὰ ὁμιλήσω, ἄρχων, καὶ ἂν ἡ ἐμίλια μου σὲ δυσχεραίσῃ, δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ πταίστης.

— Ἀφ' οὗτος προλόγους καὶ λέγε κατ' εὐθείαν τί συνέβη.

— Σὲ ἐφοκίωζον, κύριε μου, μὴ μὲ βιάζῃς καλῶς νὰ σιωπήσω.

— Ἀν σιωπήσῃς, θάνατος! ἀνέκραγεν ὅλοι ἐμφοφῶντες.

— Θάνατος! ἐπανεβρῶν ἀμέσως καὶ ὁ Λεάνδρος. Καὶ ἡ φράσις τοῦ Λεάνδρου, ὡς βασιλευμένου τῆς πόλεως, δὲν ἦτο παρὰ καταδίκη.

— Ἀκούσατε λοιπόν, εἶπε στεναχθεὶς ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Σητοῦ. Τὴν νύκτα ἤ τις διεβέβη τὴν πανήγυριν τῆς Ἀφροδίτης, τὴν τελεσθεῖσαν εἰς τῆς πατρίδος μου τὸν ναόν, ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ, ὁ γνωστὸς εἰς ὅλους Εὐδούλους, ἦλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς πόλεως καὶ ἐξήγγισεν νὰ ἴδῃ ἀμέσως τὸν βασιλέα. Τὸ ἀνῆγγισεν τότε, ἄρχοντες μου, ἐλθόντων τρομακτικῶν. Ὅτι εἰς τοὺς κήπους τοῦ ναοῦ, τὴν ὥραν ποῦ ἔδυνεν ὁ ἥλιος, εὐέλπετο τὴν θυγατέρα τοῦ Ἡρώ.

— Ἀ τὴν Ἡρώ! ἀνέκραξαν πολλοὶ μὲ ὕψος χαυρεακίας.

— Συνέλαβε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς νέου.

— Ἐνὸς νέου; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἄρχων. Ἀλλ' αὕτη ὀφείλει νὰ μὴν ἀνέραστος, ὡς καθιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

— Μὰς τὸ ὑπεσχεθήσαν, πρὸς λύσιν τῆς παλαιᾶς μας ἑριδος.

— Αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα, ἔλεγον ἄλλοι.

— Καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατον.

— Βεβαίως θάνατον καὶ εἰς τὴν ἱερίαν καὶ εἰς τὸν ναόν.

— Ἀφῆσατε λοιπόν νὰ τελεσιώσω. Ἀφῆσατέ με νὰ οἶμαι ποῖος ἦτο ὁ νεανίας ἐκεῖνος.

— Λέγε λοιπόν, τί περιμένεις;

— Ποῖος ἦτο; εἶπε;

— Ὁ Λεάνδρος!

— Ἀκούσθητε!

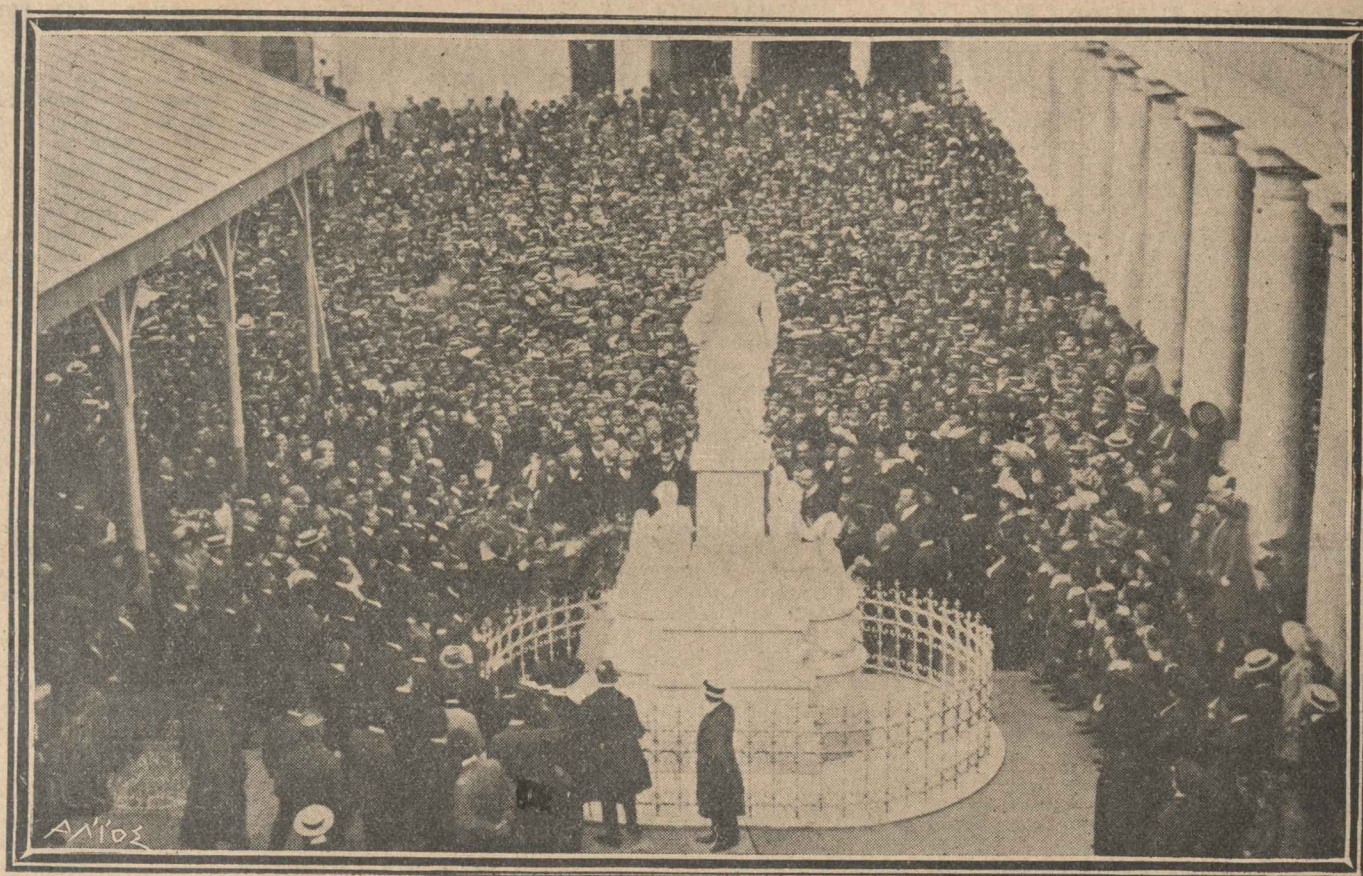
— Συνέλαβε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς νέου.

— Ἐνὸς νέου; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἄρχων. Ἀλλ' αὕτη ὀφείλει νὰ μὴν ἀνέραστος, ὡς καθιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

— Μὰς τὸ ὑπεσχεθήσαν, πρὸς λύσιν τῆς παλαιᾶς μας ἑριδος.

— Αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα, ἔλεγον ἄλλοι.

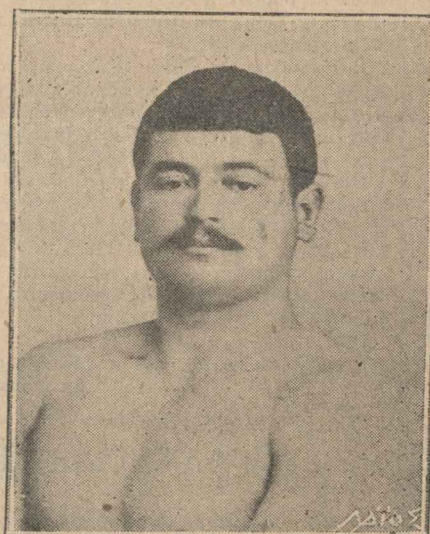
— Καὶ τιμωρεῖται μ

2) ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.—Η στέψις του ανδριάντος του Έωργ. Αβέρωφ, την παραμονή των Πανελληνίων και Παναγυπτικών Αγώνων.

3) ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΝΙΚ. ΚΑΝΤΖΑΣ, έφημεριδοπώλης. Πρωταθλητής του Πειραιϊκού Συνδέσμου, νικήσας εις τους Παναγυπτικούς αγώνας εις τόν δρόμον των 800 μ. Αος και εις τόν δρόμον των 1500 μ. Βος.

4) ΑΘ. ΚΑΚΑΝΑΣ, εξ Αμφίσης, έλθών Βος εις τά αγωνίσματα των βαρών κατά τους Παναγυπτικούς αγώνας. (Αποστ. δ κ. Γ. Πασιός, εξ Αθηνών)

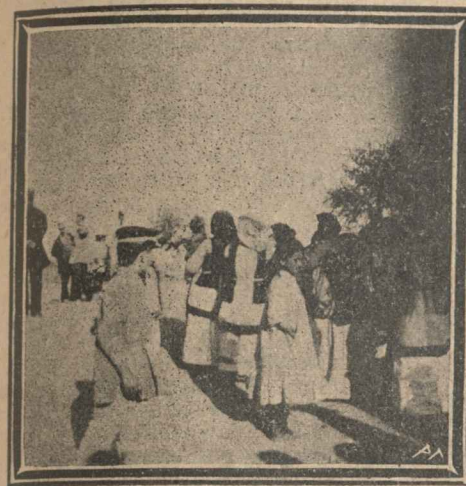
5) ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΛΑΝΤΙΝΟΣ, μέλος της Κρητικής Έθνοσυνελεύσεως, πληρεξουσίου του Νομού Χανίων. (Αποστ. δ κ. Ματθ. Γαβαλάς, εξ Αθηνών)

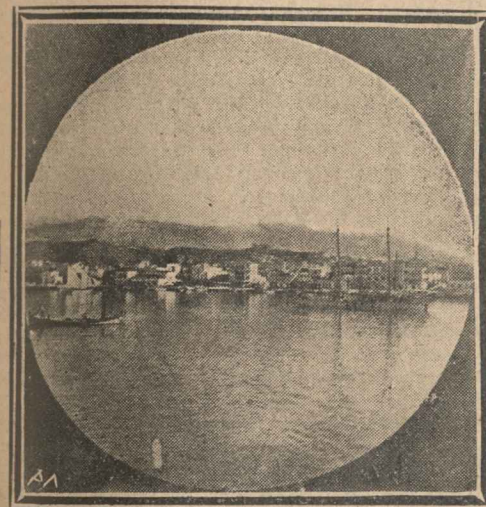
6) ΣΚΥΡΟΣ.—Μία έκδρομή εις τόν όρμίσκον «Πεύκο». (Αποστ. «Mascotte», εκ Κύμης)

7) ΑΘΗΝΑΙ.—Ο Διευθυντής της Αστυνομίας κ. Ι. Δαμηλάτης μετά των Αστυνομικών κ. κ. Αθ. Παπαδοπούλου, Γεωρ. Ζερβουλάκου, Ανδρ. Τσιαντίου, Απ. Παπαϊονικονόμου και Γεωρ. Παγκάλου, κατά την τελετήν του Διαγγέλματος, έξωθεν της Βουλής. Εις την εικόνα φαίνεται και ο κ. Δ. Νομικός, συντάκτης της «Εσπερινής». (Φωτογραφία του κ. Γ. Α'εζίου, εξ Αθηνών)

8) ΑΥΛΙΣ.—ΤΟ ΒΑΘΥ. (Φωτογρ. του κ. Ν. Βλασοπούλου, εκ Χαλκίδος).

10) ΠΑΤΡΑΙ.—Από τόν λιμένα. (Φωτογρ. του Ιατρού κ. Ε. Παξινοπούλου, εξ Αργολογίου).

11) ΛΑΡΙΣΑ.—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΑ ΤΕΜΠΗ. (Αποστ. δ κ. Σπυρ. Κωνσταντινοπούλου, εξ Αθηνών).

13) ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Οι Έλληνες στρατιώται της Κοζάνης και οι έν Θεσσαλονίκη Κοζανίται, μέλη του Συλλόγου «Άγιος Νικόλαος», ύποδεχόμενοι αυτούς. (Αποστ. δ κ. Ι. Παπαβασιλείου, Κοζανίτης).

9) ΑΛΜΥΡΟΣ.—Η ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ.

1) Όλγα Οικονόμου, 2) Αντιγόνη Πλάκα, 3) Έλένη Κουκουσέλη, 4) Ρ. Κορώνη, 5) Άννα Αργυροπούλου, 6) Μαρ. Πλάκα, 7) Α. Ρέγκου, 8) Λούλη Αργυροπούλου, 9) Έλ. Μυτάκου, 10) Φιλία Μυλωνάκη, 11) Δημ. Τ. Αργυροπούλου, 12) Κ. Κορώνη, 13) Ο Αρχιμουσικός κ. Γ. Μυλωνάκος, 14) Εύρυδ. Γ. Παναγοπούλου. (Αποστ. δ κ. Γεωργ. Μυλωνάκος, εξ Αλμυρού).

12) ΑΙΓΥΠΤΟΣ.—Ο Σύνοδος των έν Αιγύπτω Έλλήνων Μαγιστών. (Αποστ. δ κ. Δημ. Α. Ραφτοπούλου, εκ Ναυπακτίας).

14) ΑΙΓΙΝΑ.—Η φρουρά των Φυλακών μετά του προϊσταμένου αυτής άνθυπομοιράρχου κ. Ηλ. Χρυσοστάτη. (Αποστ. δ κ. Γρ. Μ. Μπήλιος, εξ Αιγίνης).

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Συναυλία.—Εν μέσφ εκλεκτού κόσμου εδόθη εν τῷ Βασ. Θεάτρῳ ἡ συναυλία τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανουφικῆς, ἥτις καὶ ἐστειφῆθη ὑπὸ ἐπιτυχίας ἐξαιρετικῆς. Τὰ κλασικὰ ἔργα τῶν Balfe καὶ Lehar καὶ ὁ Κρητικὸς χορὸς τοῦ κ. Λόββα ἐξετελέσθησαν μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ ἐπανεληφθῆσαν. Αἱ Ἀδὲς Ἡλ. Παπαγεωργακοπούλου καὶ Α. Γκίνη ἔφυλαν μὲ γλυκύτητα καὶ τέχνην, καταπληροποιήσαντες. Ὁ κ. Γ. Κέπετης συνόδουσε ἀριμονώματα ἐπὶ τοῖς κλειδοκρυμμένοις τὰς ἀνωτέρω Δεσποινίδας. Τὸν μαυροδινιστὴν δὲ κ. Δ. Δούνην, ἐκτε λένοντα δύο ἐντὶ ἐκτὰ τεμάχια, συνόδουσε ἡ Δις Ἐλ. Κασιώτις.

Αἰεξ.—Λίαν ἐπιτυχὴς διεξήχθη ἐν τῷ Ὁδῶφ Ὀδύσειου ἡ μουσικὴ Ἀσκήσις τῆς παρελθ. Κυριακῆς. Διάρροια τεράνια ἐπὶ κλειδοκρυμμένοις ἔπαιξαν αἱ Ἀδὲς Μ. Ψυμῶν, Marie Böhminger, Α. Καλάρια, Α. Ἀσμάκη, Κ. Καλάρια, Σ. Γαυδῆλη καὶ Βέρα Ναοῦμ. Τετραορθεὶν ἔπαιξαν αἱ Ἀδὲς Μ. Ἀγγελισσοῦ καὶ Μ. Βερνιδόπουλ. βάρβιτον δὲ ὁ κ. Μ. Ζάνος. Μετὰ πολλὴν γλυκύτητα καὶ εὐχέρειαν ἐτραγούδησε τὸν «Cid» τοῦ Massenet καὶ τὸ «Credo du paysan» τοῦ Bottel ἡ μαθήτρια τῆς Ἀδὸς Κεῖμμερ Δις Ἀλεξάνδρα Χρηστομάου.

Σ. Τσιτζίος.—Οἰκογενειακὰ ἔσχατα.—Τὴν παρελθ. Τρίτην ἡ Δις Ἀσπασία Ἰωαννίδου, ἀδελφὴ τοῦ ὑπομνηστοῦ κ. Ἀνδρ. Ἰωαννίδου, ἐπὶ τῷ στήθεϊ τῶν γεννηλίων τῆς, προσεκύλισεν ὅλας τὰς φιλικὰς τῆς οἰκογενεῖας εἰς ἀπογευματινῇ, ἥτις διήρκεσε πέραν τῆς 10 μ. μ. ἐν ἀδιαπτόνῃ φαιδρότητι.

Γάμοι.—Ἐτελέσθησαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ γάμοι τοῦ φίλου ἀνθρωπολογαχοῦ τοῦ Οἰκονομικοῦ κ. Γεωργίου Νομικοῦ μετὰ τῆς ἐσοπονίδος Ἀννης Α. Πιττακοῦ. Εἰς τοὺς νεονύμφους εὐχόμεθα εὐτυχίαν τὸν βίον.

Ἀγαθόνες.—Ὡς ἀγγέλλεται ἐκ Καίρου, ἐτελέσθησαν ἐκεῖ οἱ ἀρραβῶνες τῆς δεσποινίδος Σοφίας Δ. Μαρτιμιανῆς, τῆς γιουστῆς ἐν Ἀθῆναις οἰκογενεῖας, μετὰ τοῦ διακεκομμένου δέσμου κατέγοντος μετὰ τῶν ὁμογενῶν κ. Γεωργίου Λαβανίδου. Συγγαίοντες ἐγκαρδίως τοὺς μνηστουθέντας, εὐχόμεθα αὐτοῖς ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Ἐκδόσεις.—Ἐξεδόθησαν: α) Τὸ πρῶτον ἐν 48 σελίδων τεύχος τοῦ «Ερμαιοῦ», μηνιαίου περιοδικοῦ τοῦ ἐν Σμύρῃ Ἑλληνογενεακοῦ Λυκαίου τοῦ κ. Κ. Γιαννίδη, περιέχει δὲ ἐπιστημονικὰ καὶ φιλολογικὰ μελέτας ἀξίας πολλῆς προσοχῆς β) Ὑπό τοῦ κ. Χαρ. Γ. Μητρώου «Τὸ Α. Α. ΦΣ.—Ὅσα σφύονται» ἥτοι συλλογὴ φιλολογικῶν πονημάτων, ἐμμέτρων καὶ πεζῶν γ) Τὰ τευχὴ Φερρανοῦ καὶ Μαρτίου τοῦ «Ερμαιοῦ» μηνιαίου περιοδικοῦ, σκοποῦντος τὴν διδασκίαν τῆς ἐμπορικῆς ἐπιστήμης καὶ διενθυομένου ὑπὸ τοῦ ἐκδότη τοῦ ἔμπροσθεν κ. Κ. Παναγιωτοπούλου, περιέχουν δὲ πολλὰ ἐμπορικὰ καὶ λογιστικὰ ἄρθρα.

—Ἐξεδόθη τὸ τεύχος τοῦ Μαρτίου τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τοῦ κ. Χρ. Παπαδημητρίου, πλήρως καλλιτεχνικῶν μελετῶν καὶ ἐκδόσεων.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Εἰς τὰς ἐπομένους στήλας δημοσιεύονται εἰδήσεις ἀφορῶσαι τὴν Κοινωνίαν, ἐμποσίαν καὶ θεατρικὴν κίνησιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ ἥτοι περὶ γεωργικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἐρευνῶν, χορῶν, συγγαλῶν, διαλέξεων, ἐργασιῶν καὶ ἀγώνων. Στὴν ἑπομένην γυναικῶν ἀγωνισμάτων, θεατρικῶν παραστάσεων, ἐμπορικῶν πανηγύρεων, ἀγῶνων κ.λ.κ. Αἱ προσηκόντες ἀνταποκρίσεις, ἥτοι ἀγγελίας ἀρραβῶνων, γάμων, βαπτισμῶν, θανάτων, πενιχρῶν κηδείων, μνημοσύνων, νεκρολογίων, ἀντίκας, ἀναγγελίας, συγγαλῶν, εὐχετηρίων, συλλυπητηρίων κ.λ.κ. δημοσιεύονται ἀντὶ δέκα λέπτων κατὰ στήλην.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Ἡ 1η σιναυλία τοῦ Ὁδῶου τῆς Ἀδὸς Βέλλα.—Τὸ ἀπὸ γεύμα τῆς παρελθ. Κυριακῆς εἰσῆλθ. ἡ 1η συναυλία τοῦ μόλις πρὸ δύο μηνῶν συσταθέντος Ὁδῶου τῆς Ἀδὸς Φωφ. Βέλλα. Ἡ αἰθουσα τοῦ Ὁδῶου, καταλλήλως διασκευασμένη, εἶχε ἀσφυκτικὴς πληρωθῇ ἀπὸ τῆς 4 μ. μ. περιελθίσαντα, ὅτι ἡ Πειραικὴ ἀριστοκρατία ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὑπερέχον εἰς ἑαῖρον, κομψότητα καὶ φαιδρίτητα. Ἄμα τῇ εἰσοδῷ μου, ἐνθ θαυμάσιον ὄραμα διηγοῦτο πρὸ τοῦ ὁραθῶντος. Εἰς μίαν γωνίαν π.χ. ὑπῆρχεν ἐν ὁρατῶντος ζωντανὸν μοῦσκετον, ἀπὸς ἀκούμενον ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ὁδῶου καὶ τῆς περικλυτοῦς ἀνεψίας τῆς κυρίας Βέλλας τῆς Ἀδὸς Φωφῆς, ἥτις μὲ τὴν ἄκραν εὐγένειαν, ἥτις τὴν διακρίνει, ὑπεδέχτο τοὺς κεκλημένους. Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ ζωντανὰ ὄρατα εἰς τὴν ἡμέραν περιβεβλημένα πλουσία καὶ μὲ πολὺ εἰς τὸ κοσμήματα. Αἱ πλῆστα ἐξ αὐτῶν μὲ λευκὰς ἐνδυμασίας, μερικαὶ μὲ bleu-ciel, ὀλίγα μὲ ροζαὶ καὶ ἐλαχίστα μὲ roses. Πρῶτῃ ἐμφανίζεται ἡ μικρὰ μαθήτρια Καστριτοῦ, ἥτις παίζει ἐπὶ κλειδοκρυμμένου «La bella capriciosa et Rondino»

μετὰ μεγίστης εὐχερείας καὶ γρυλὸν ἀλανθόσας. Μετ' αὐτὴν ἡ Δις Α. Ἀνδριανοπούλου μίαν Μαζουρκα καὶ ἐν Valse λίαν ἐπιτυχῶς. Τρίτῃ ἐμφανίζεται λευκαίμενος ἡ Δις Ἄννα Σαδοῦλλο, ἥτις τῇ συνοδείᾳ κλειδοκρυμμένου ὁπὸ τῆς διδῶς Φ. Βέλλα τραγουδῇ τὴν μονοφωνίαν «Chant-Hindon (desespérance)» μετὰ μοναδικῆς φωνητικῆς τέχνης καὶ ἐπιτυχίας, καὶ ἀποσπᾷ τὰ παταγῶν καὶ ἐπιμονὰ χειροκροτήματα τῶν κεκλημένων. Μετ' αὐτῆς ἡ Δις Χ. Λουκάκη μὲ λευκὰ καὶ ἡ Δις Nunzia-Taranto μὲ rose παίζουν κλειδοκρυμμένον τῇ βοήθειᾳ τῆς τελεσιγράφου διδῶς Ὁλ. Ρινεπούλου. Κατόπιν τραγουδῇ λίαν τεχνικῶς, τῇ διευθύνει: τὸ κ. Γ. Λαμπελῆ, τὸ «Comme ils ont fui» ὑπὸ χορῶν ἐκ τῶν διδῶν Ὁλ. Ρινεπούλου, Μ. Καλοῦνη, Κ. Δαρτελέ, Ἄννας καὶ Εἰρήνην. Σαδοῦλλο, Εἰρήνη καὶ Ἐλένη Κινδύν, Ρ. Ζαλλας καὶ Αἰμιλίας Ζουφῆ, Ο. Δοζαρίου, Χ. Λουκάκη, Μαρίας καὶ Ἐλένης Λούμου, 1. Δέρη, Ἀρβόνης καὶ Περσεφόνης Καλλίτου, Αἰκ. Λούμου, Σ. Μοῖρα, Ε. Ἀργυρίου, Αἰκ. Ἀνδριανοπούλου, Ἀπολλωνίας Ἀγγελάρου, Μ. Κομπιτῆ καὶ Ἀγ. Δολτῆ. Ὑποαὐτῶν ὑπὸ τῆς διδῶς Κ. Διανταπούλου ἡ «Polonaise» (τῇ συνοδείᾳ κλειδοκρυμμένου ὑπὸ τῆς διδῶς Φ. Βέλλα). Ἐπακολουθεῖ δὲ «Souvenir» καὶ «Tes yeux d'azur» μονοφωνία ὑπὸ τῆς διδῶς Μ. Καλοῦνη. Μετ' αὐτῶν ἐμφανίζεται μὲ λευκὴν ἐνδυμασίαν ἡ συμπαῖς Δις Ὁλγα Ρινεπούλου, ἡ καὶ ἡ τελεῖ ὁλοῦτος τοῦ Νέου Ὁδῶου, ἥτις τῇ συνοδείᾳ κλειδοκρυμμένου ὑπὸ τῆς διδῶς Φ. Βέλλα παίζει μετὰ μοναδικῆς τέχνης καὶ λίαν ἐπιτυχῶς τὸ «Concert-Stuck» καὶ ἀποσπᾷ τὰ χειροκροτήματα ὅλων. Καὶ τέλος ἔχονται τὸ «Madrigal» καὶ τὸ «Carab» ὑπὸ τῆς ἐκ τῶν ἀνω μαθητῶν χορῶν λίαν ἐπιτυχῶς καὶ τεχνικῶς τῇ διευθύνει: τὸ κ. Γ. Λαμπελῆ. Συνελόντι εἰπεῖν, ἐλάνθληρον τὸ πρῶτον μὲ τὴν γεωμετρικὴν ἐξετέλεσθαι ἀλανθόσας καὶ λίαν ἐπιτυχῶς. Οἱ κεκλημένοι, καταθυμοσασμένοι ἐκ τῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας τῆς συναυλίας, ἐξέφρασαν εἰς τὴν ὁρίστῃ μὴν Βέλλαν καὶ τὴν ἀριστοτέλῃ ἀνεψίαν τῆς διδῶς Φ. Βέλλα τὰ ἐγκάρδια συγγρητῆριά των, ὡς κατορθώσαντες ἐν τοσούτῳ σμικρῷ χρόνῳ νὰ παρουσιάσωσι τοσούτῳ τελεσίᾳ κατηχητικὰς μαθητῆρας.

Νίκος Γ. Πλασιόπουλος.—Τὴν παρελθ. Πέμπτην συνεδρίασεν ὁ Ὁμιλος Μανδολιστῶν, ἀνεβήθησαν τὸ Καταστατικὸν του. Προσεσχῶν ἐλθόντων αἱ ἀρχαίρεσσι αὐτοῦ. Ὑποψήφιος Πρέσβης φέρεται ὁ Διμ. Σύμβουλος τῆς πόλεως κ. Κόλλας.

Ν. Καμπανάρος.—Τὴν Πέμπτην τῆς προπερασμένης ἐξεδόθη, εἰ μνησθῇ τῆς Α' καὶ Β' τάξεως τοῦ ἡμετέρου Γυμνασίου ἀνήλθον εἰς Ἀθήνας μετὰ τῶν κ. κ. καθηγητῶν τῶν Μ. Σακελλάρου, Ἰω. Κεῖσοῦ καὶ Σ. Ἀναγνωστοπούλου, πρὸς ἐπισκοπὴν τὸν ἀρχαῖον τῆς Ἀκροπόλεως.—Τῇ φιλικῇ μου Ἀγγελίᾳ Δ. Σωλῆ, ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ ὁμοσποντικῇ τοῦ ἐσπέρ, ἐγκαρδίως εὐχόμεθα ἔτη πάμπαν, μετὰ πάσης εὐτυχίας καὶ παντὸς ἀγαθοῦ.

Σπ. Π. Τσιτζίλης.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Πειραικὸς Σύνδεσμος παρεβίβησε πλουσιώτατον γεῦμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Beau Rivage τοῦ Παλ. Φαλήρου πρὸς τιμὴν τῆς ὁμάδος τῶν ποδοσφαιριστῶν τοῦ Γυμναστηρίου τοῦ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπονομῆς τοῦ ἐπαύλου κυπέλλου κατὰ τοὺς τελευταίους Πανελληνίους ἀγῶνας foot-ball. Εἰς τὸ γεῦμα παρεβίβησαν ὁ Πρέσβης μετὰ τῆς Κοσμητείας τοῦ Πειραικῶν τοῦ Συνδέσμου ἡ Ἐπιμελητεία τοῦ Γυμναστικοῦ τμήματος καὶ οἱ ἀποτελούντες τὴν νικητρίαν ὁμάδα ποδοσφαίρου μετὰ τοῦ Γυμνασίου τῶν κ. Νικολαοπούλου.

Θεόδωρος Ἀναστ. Παπαγιωτόπουλος.—Οἱ μαθηταὶ τῆς Β' τάξεως τοῦ Γυμνασίου μετὰ τὴν καθήγησιν τῶν Ὁρ. σκευτικῶν κ. Γενναδίου Ἀραπατζόγλου πρόκειται τὸ Πάσχα νὰ ἐκδράσωσιν εἰς Κωνσταντινῶν.—Ἡ προαναγγελλομένη φιλοφρονιστικὴ ἀγορὰ τῶν ἐρετῶν κυρίως τοῦ Σαλλόγλου καὶ Ὁμνείας γενήσεται τὴν 25ην Μαρτίου.—Τελευταίως ἐν τῇ ἐν Καραγάτῃ νεάτρῳ «Βαριετὲ» ἐδόθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς ἐν Φιλικῆς ἐπιτελῆς Γαλλικῆς σχολῆς ἡ τῇ προσοχῇ τοῦ Γαλλοῦ πρὸς ἐξέκ. Τὸν διδασκάλον σουαυλὶα πρὸς ἐξέκ. τῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεως μας.

Α. Δ. Τζόζας.—Τὴν 18ην τρ. μηνὸς ἐξέδραμον οἱ μὲν μαθηταὶ τοῦ Σχολαρχείου, ὑπὸ τῶν κ. Λεων. Δόμπασιν, εἰς τὸ πρῶτον τῶν ἐν τῇ ἐν τῇ Σχολῇ (Καστρῶν), οἱ δὲ τῆς Α' τάξεως τοῦ Ἑλλην. Σχολείου, ὑπὸ τῶν κ. Νικ. Λουκάκη, εἰς τὴν παρὰ τῇ Σχολῇ γραφικὴν τοποθεσίαν.

Ιω. Α. Στρατῆς.—Ἡ τιμὴ τῶν λευκῶν εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ ἐνεκα τῶν πελλῶν χιανῶν πλοιαρίων, τὰ ἐπὶ πλοῖς ἐπισκευάζονται.—Ὁ κ. ὁμήγερος Κορβὴ συνάστῃς ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, εἰς τὴν ἐποπείαν δὲ ἀρτῶνται πτωχὰ γυναικί, ἵνα πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἀντ. Γ. Καρυστινίδης.—Ὁμιλος δεσποινίδων ἐξέδραμον πρὸς ὅπως τὰ καταστήματα ὡς ἀνωτικὰ τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 2ας μ. μ. ὥρας.—Χάρεις εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ἡμέρας τὴν διακοπὴν πρὸς τριῶν μηνῶν ἀνωτικὰ τὴν φιλογένειαν του.

Κ. Γ. Βλαχοπούλου.—Τὸ Διμ. Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἐξέκ. τῶν καταστημάτων ὡς ἀνωτικὰ τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 2ας μ. μ. ὥρας.—Χάρεις εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ἡμέρας τὴν διακοπὴν πρὸς τριῶν μηνῶν ἀνωτικὰ τὴν φιλογένειαν του.

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ.—Τὸ Διμ. Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἐξέκ. τῶν καταστημάτων ὡς ἀνωτικὰ τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 2ας μ. μ. ὥρας.—Χάρεις εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ἡμέρας τὴν διακοπὴν πρὸς τριῶν μηνῶν ἀνωτικὰ τὴν φιλογένειαν του.

ΚΑΙΡΟΝ.—Ἐξεδόθησαν θανατηφόρα κρούσματα θύλας πανθόλους ἀσπιδοθήρας κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα κατ' ἑλὴν τὴν Αἴγυπτον.—Ἡ νέα ἐμπορικὴ σύμβασις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Γερμανίας καὶ ἰσχύει μέχρι τοῦ 1917.

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τὴν παρελθ. Κυριακὴν ὁ σύλλογος «Ἑλλὰς» ἐξέδραμον δι' ἀμαθῶν εἰς Γαστροπόλιν ἀπὸ τῆς πόλεως μας ἡμετέρας καὶ ἀποσπᾷ τὰ παταγῶν καὶ ἐπιμονὰ χειροκροτήματα τῶν κεκλημένων. Μετ' αὐτῆς ἡ Δις Χ. Λουκάκη μὲ λευκὰ καὶ ἡ Δις Nunzia-Taranto μὲ rose παίζουν κλειδοκρυμμένον τῇ βοήθειᾳ τῆς τελεσιγράφου διδῶς Ὁλ. Ρινεπούλου. Κατόπιν τραγουδῇ λίαν τεχνικῶς, τῇ διευθύνει: τὸ κ. Γ. Λαμπελῆ, τὸ «Comme ils ont fui» ὑπὸ χορῶν ἐκ τῶν διδῶν Ὁλ. Ρινεπούλου, Μ. Καλοῦνη, Κ. Δαρτελέ, Ἄννας καὶ Εἰρήνην. Σαδοῦλλο, Εἰρήνη καὶ Ἐλένη Κινδύν, Ρ. Ζαλλας καὶ Αἰμιλίας Ζουφῆ, Ο. Δοζαρίου, Χ. Λουκάκη, Μαρίας καὶ Ἐλένης Λούμου, 1. Δέρη, Ἀρβόνης καὶ Περσεφόνης Καλλίτου, Αἰκ. Λούμου, Σ. Μοῖρα, Ε. Ἀργυρίου, Αἰκ. Ἀνδριανοπούλου, Ἀπολλωνίας Ἀγγελάρου, Μ. Κομπιτῆ καὶ Ἀγ. Δολτῆ. Ὑποαὐτῶν ὑπὸ τῆς διδῶς Κ. Διανταπούλου ἡ «Polonaise» (τῇ συνοδείᾳ κλειδοκρυμμένου ὑπὸ τῆς διδῶς Φ. Βέλλα). Ἐπακολουθεῖ δὲ «Souvenir» καὶ «Tes yeux d'azur» μονοφωνία ὑπὸ τῆς διδῶς Μ. Καλοῦνη. Μετ' αὐτῶν ἐμφανίζεται μὲ λευκὴν ἐνδυμασίαν ἡ συμπαῖς Δις Ὁλγα Ρινεπούλου, ἡ καὶ ἡ τελεῖ ὁλοῦτος τοῦ Νέου Ὁδῶου, ἥτις τῇ συνοδείᾳ κλειδοκρυμμένου ὑπὸ τῆς διδῶς Φ. Βέλλα παίζει μετὰ μοναδικῆς τέχνης καὶ λίαν ἐπιτυχῶς τὸ «Concert-Stuck» καὶ ἀποσπᾷ τὰ χειροκροτήματα ὅλων. Καὶ τέλος ἔχονται τὸ «Madrigal» καὶ τὸ «Carab» ὑπὸ τῆς ἐκ τῶν ἀνω μαθητῶν χορῶν λίαν ἐπιτυχῶς καὶ τεχνικῶς τῇ διευθύνει: τὸ κ. Γ. Λαμπελῆ. Συνελόντι εἰπεῖν, ἐλάνθληρον τὸ πρῶτον μὲ τὴν γεωμετρικὴν ἐξετέλεσθαι ἀλανθόσας καὶ λίαν ἐπιτυχῶς. Οἱ κεκλημένοι, καταθυμοσασμένοι ἐκ τῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας τῆς συναυλίας, ἐξέφρασαν εἰς τὴν ὁρίστῃ μὴν Βέλλαν καὶ τὴν ἀριστοτέλῃ ἀνεψίαν τῆς διδῶς Φ. Βέλλα τὰ ἐγκάρδια συγγρητῆριά των, ὡς κατορθώσαντες ἐν τοσούτῳ σμικρῷ χρόνῳ νὰ παρουσιάσωσι τοσούτῳ τελεσίᾳ κατηχητικὰς μαθητῆρας.

Νίκος Γ. Πλασιόπουλος.—Τὴν παρελθ. Πέμπτην συνεδρίασεν ὁ Ὁμιλος Μανδολιστῶν, ἀνεβήθησαν τὸ Καταστατικὸν του. Προσεσχῶν ἐλθόντων αἱ ἀρχαίρεσσι αὐτοῦ. Ὑποψήφιος Πρέσβης φέρεται ὁ Διμ. Σύμβουλος τῆς πόλεως κ. Κόλλας.

Ν. Καμπανάρος.—Τὴν Πέμπτην τῆς προπερασμένης ἐξεδόθη, εἰ μνησθῇ τῆς Α' καὶ Β' τάξεως τοῦ ἡμετέρου Γυμνασίου ἀνήλθον εἰς Ἀθήνας μετὰ τῶν κ. κ. καθηγητῶν τῶν Μ. Σακελλάρου, Ἰω. Κεῖσοῦ καὶ Σ. Ἀναγνωστοπούλου, πρὸς ἐπισκοπὴν τὸν ἀρχαῖον τῆς Ἀκροπόλεως.—Τῇ φιλικῇ μου Ἀγγελίᾳ Δ. Σωλῆ, ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ ὁμοσποντικῇ τοῦ ἐσπέρ, ἐγκαρδίως εὐχόμεθα ἔτη πάμπαν, μετὰ πάσης εὐτυχίας καὶ παντὸς ἀγαθοῦ.

Σπ. Π. Τσιτζίλης.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Πειραικὸς Σύνδεσμος παρεβίβησε πλουσιώτατον γεῦμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Beau Rivage τοῦ Παλ. Φαλήρου πρὸς τιμὴν τῆς ὁμάδος τῶν ποδοσφαιριστῶν τοῦ Γυμναστηρίου τοῦ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπονομῆς τοῦ ἐπαύλου κυπέλλου κατὰ τοὺς τελευταίους Πανελληνίους ἀγῶνας foot-ball. Εἰς τὸ γεῦμα παρεβίβησαν ὁ Πρέσβης μετὰ τῆς Κοσμητείας τοῦ Πειραικῶν τοῦ Συνδέσμου ἡ Ἐπιμελητεία τοῦ Γυμναστικοῦ τμήματος καὶ οἱ ἀποτελούντες τὴν νικητρίαν ὁμάδα ποδοσφαίρου μετὰ τοῦ Γυμνασίου τῶν κ. Νικολαοπούλου.

Θεόδωρος Ἀναστ. Παπαγιωτόπουλος.—Οἱ μαθηταὶ τῆς Β' τάξεως τοῦ Γυμνασίου μετὰ τὴν καθήγησιν τῶν Ὁρ. σκευτικῶν κ. Γενναδίου Ἀραπατζόγλου πρόκειται τὸ Πάσχα νὰ ἐκδράσωσιν εἰς Κωνσταντινῶν.—Ἡ προαναγγελλομένη φιλοφρονιστικὴ ἀγορὰ τῶν ἐρετῶν κυρίως τοῦ Σαλλόγλου καὶ Ὁμνείας γενήσεται τὴν 25ην Μαρτίου.—Τελευταίως ἐν τῇ ἐν Καραγάτῃ νεάτρῳ «Βαριετὲ» ἐδόθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς ἐν Φιλικῆς ἐπιτελῆς Γαλλικῆς σχολῆς ἡ τῇ προσοχῇ τοῦ Γαλλοῦ πρὸς ἐξέκ. Τὸν διδασκάλον σουαυλὶα πρὸς ἐξέκ. τῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεως μας.

Α. Δ. Τζόζας.—Τὴν 18ην τρ. μηνὸς ἐξέδραμον οἱ μὲν μαθηταὶ τοῦ Σχολαρχείου, ὑπὸ τῶν κ. Λεων. Δόμπασιν, εἰς τὸ πρῶτον τῶν ἐν τῇ ἐν τῇ Σχολῇ (Καστρῶν), οἱ δὲ τῆς Α' τάξεως τοῦ Ἑλλην. Σχολείου, ὑπὸ τῶν κ. Νικ. Λουκάκη, εἰς τὴν παρὰ τῇ Σχολῇ γραφικὴν τοποθεσίαν.

Ιω. Α. Στρατῆς.—Ἡ τιμὴ τῶν λευκῶν εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ ἐνεκα τῶν πελλῶν χιανῶν πλοιαρίων, τὰ ἐπὶ πλοῖς ἐπισκευάζονται.—Ὁ κ. ὁμήγερος Κορβὴ συνάστῃς ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, εἰς τὴν ἐποπείαν δὲ ἀρτῶνται πτωχὰ γυναικί, ἵνα πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἀντ. Γ. Καρυστινίδης.—Ὁμιλος δεσποινίδων ἐξέδραμον πρὸς ὅπως τὰ καταστήματα ὡς ἀνωτικὰ τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 2ας μ. μ. ὥρας.—Χάρεις εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ἡμέρας τὴν διακοπὴν πρὸς τριῶν μηνῶν ἀνωτικὰ τὴν φιλογένειαν του.

Κ. Γ. Βλαχοπούλου.—Τὸ Διμ. Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἐξέκ. τῶν καταστημάτων ὡς ἀνωτικὰ τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 2ας μ. μ. ὥρας.—Χάρεις εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ἡμέρας τὴν διακοπὴν πρὸς τριῶν μηνῶν ἀνωτικὰ τὴν φιλογένειαν του.

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ.—Τὸ Διμ. Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἐξέκ. τῶν καταστημάτων ὡς ἀνωτικὰ τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 2ας μ. μ. ὥρας.—Χάρεις εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ἡμέρας τὴν διακοπὴν πρὸς τριῶν μηνῶν ἀνωτικὰ τὴν φιλογένειαν του.

ΚΑΙΡΟΝ.—Ἐξεδόθησαν θανατηφόρα κρούσματα θύλας πανθόλους ἀσπιδοθήρας κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα κατ' ἑλὴν τὴν Αἴγυπτον.—Ἡ νέα ἐμπορικὴ σύμβασις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Γερμανίας καὶ ἰσχύει μέχρι τοῦ 1917.

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τὴν παρελθ. Κυριακὴν ὁ σύλλογος «Ἑλλὰς» ἐξέδραμον δι' ἀμαθῶν εἰς Γαστροπόλιν ἀπὸ τῆς πόλεως μας ἡμετέρας καὶ ἀποσπᾷ τὰ παταγῶν καὶ ἐπιμονὰ χειροκροτήματα τῶν κεκλημένων. Μετ' αὐτῆς ἡ Δις Χ. Λουκάκη μὲ λευκὰ καὶ ἡ Δις Nunzia-Taranto μὲ rose παίζουν κλειδοκρυμμένον τῇ βοήθειᾳ τῆς τελεσιγράφου διδῶς Ὁλ. Ρινεπούλου. Κατόπιν τραγουδῇ λίαν τεχνικῶς, τῇ διευθύνει: τὸ κ. Γ. Λαμπελῆ, τὸ «Comme ils ont fui» ὑπὸ χορῶν ἐκ τῶν διδῶν Ὁλ. Ρινεπούλου, Μ. Καλοῦνη, Κ. Δαρτελέ, Ἄννας καὶ Εἰρήνην. Σαδοῦλλο, Εἰρήνη καὶ Ἐλένη Κινδύν, Ρ. Ζαλλας καὶ Αἰμιλίας Ζουφῆ, Ο. Δοζαρίου, Χ. Λουκάκη, Μαρίας καὶ Ἐλένης Λούμου, 1. Δέρη, Ἀρβόνης καὶ Περσεφόνης Καλλίτου, Αἰκ. Λούμου, Σ. Μοῖρα, Ε. Ἀργυρίου, Αἰκ. Ἀνδριανοπούλου, Ἀπολλωνίας Ἀγγελάρου, Μ. Κομπιτῆ καὶ Ἀγ. Δολτῆ. Ὑποαὐτῶν ὑπὸ τῆς διδῶς Κ. Διανταπούλου ἡ «Polonaise» (τῇ συνοδείᾳ κλειδοκρυμμένου ὑπὸ τῆς διδῶς Φ. Βέλλα). Ἐπακολουθεῖ δὲ «Souvenir» καὶ «Tes yeux d'azur» μονοφωνία ὑπὸ τῆς διδῶς Μ. Καλοῦνη. Μετ' αὐτῶν ἐμφανίζεται μὲ λευκὴν ἐνδυμασίαν ἡ συμπαῖς Δις Ὁλγα Ρινεπούλου, ἡ καὶ ἡ τελεῖ ὁλοῦτος τοῦ Νέου Ὁδῶου, ἥτις τῇ συνοδείᾳ κλειδοκρυμμένου ὑπὸ τῆς διδῶς Φ. Βέλλα παίζει μετὰ μοναδικῆς τέχνης καὶ λίαν ἐπιτυχῶς τὸ «Concert-Stuck» καὶ ἀποσπᾷ τὰ χειροκροτήματα ὅλων. Καὶ τέλος ἔχονται τὸ «Madrigal» καὶ τὸ «Carab» ὑπὸ τῆς ἐκ τῶν ἀνω μαθητῶν χορῶν λίαν ἐπιτυχῶς καὶ τεχνικῶς τῇ διευθύνει: τὸ κ. Γ. Λαμπελῆ. Συνελόντι εἰπεῖν, ἐλάνθληρον τὸ πρῶτον μὲ τὴν γεωμετρικὴν ἐξετέλεσθαι ἀλανθόσας καὶ λίαν ἐπιτυχῶς. Οἱ κεκλημένοι, καταθυμοσασμένοι ἐκ τῆς λαμπρ

Είς τὰς 64ας τῶν γραμματικῶν καὶ τεθῶσιν αὖ ἀριθμοὶ 6, 7, 8, 9, 17, 19, 20, 21, 20, 21, 21, 22 καὶ 23 ὁμοίως, ὥστε αὖ ἀριθμοὶ τῶν κατωτέρων τετραγώνων β ζ κ - α γ λ ζ - θ ρ α, καὶ αὖ ἀριθμοὶ τῶν ἐπὶ τούτων τετραγώνων ε γ ρ - ε ζ θ λ - κ λ η, προστιθέμενοι, καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν 60, αὖ εἰς ἀριθμοὶ τῶν τεσσαρῶν τετραγώνων α ε ν καὶ εἰς δύο ἀριθμοὺς 30.

(Ἐκδοτὴ τοῦ κ. Νικ. Πολίτη, εἰς Ἑρμαιοῦν,

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς μεθεπομένης Πέμπτης, 8ης Ἀπριλίου.

Ἐκδοτὴ λύσεως πρέπει να γράφεται ἐπὶ ἰδιοκτήτου πεμαχίου γράτου καὶ να συνοδεύεται ἀπὸ ἐν δευτέρου γραμματικῶν ἀσφαγισμῶν. (Οἱ λύσεις τῶν μεθεπομένων ἀσφαγισμῶν ἀποστέλλονται ὑπογραμμιστοῦ τοῦ τούτου τῶν.)

Ο προκαταβλῶν 2 δογματὶς ἀπαλλάσσεται τοῦ γινώματός του εἰς 25 διαγωνισμοὺς. Τὰ δὲ ὄνομα τῶν λύσεων τοῦ ἀνατίθεο διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶν. Ο αὖ γινώματός του μετὰ τὸν αὐτὸν καὶ θὰ μεριδισθῶν. Ο αὖ δὲ δὲ 25ος, 6 ὁ 2ος καὶ 6 ὁ 4ος δογ., 2 ἑκατοῦ. Ὅσοι λύσεων τῶν μεθεπομένων διαγωνισμῶν τῆς Α' ἑξαμηνίας 1911 ἦτις ἄλγει τῶν 30 Ἰουνίου, μεριδισθῶν. Ο αὖ δὲ 100, 6 ὁ 2ος δογ., 25 καὶ αὖ 5 ἐπομένους ἀνὰ δογ., 5 ἑκατοῦ. Κατωτέρωθεν ἐνός διαγωνισμοῦ σημειώνεται αὖ ἀπὸ συνθετῆς ἐνός τῶν τῶν τῶν ἰδιοκτητῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν διαγωνισμῶν τούτου. Μετὰ ταῦτα δὲν δικαιώται πλέον κανεὶς να στείλῃ εἰς κεντρικὴν ἀσφάγιον. Ὁ ἀποστέλλεις ἐνός διαγωνισμοῦ θεωρεῖται αὐτοδικαίως καὶ λύτης αὐτοῦ.

Ο ΕΝΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἀκρον ὄσων μηρικῆς ἀδυναμίας :

Νὰ ὑποβάλλῃ τὴν κόρην τῆς εἰς κατὰ γυναικὶν κὼν δοῦσε, θὰ να εἶνε μὲν ὡς εἰς τῶν νέους.

Εἰς ἡ ἀμύλη :

Γίνεται σταφυλὴ ἐφέτος ;

Αἱ, αὐτὴ γίνεται.

Ὅστε τὸ κρασί θὰ εἶνε λιγωτό ;

Αἱ ἰδοὺ γὰρ τὸ κρασί, αὐτὸ γίνεται ὅσο θὰ λουν αὖ ταβερνάζοις.

Πιστεύεις οὐ πὼς ὁ πατὴρ Δ μεριδίσει 90 δογματὶς τὸν μῆνα ;

Βεβαίως.

Πῶς σὺ τὸ εἶπες ;

Ὁ ἴδιος.

Τίς φαίνεται θὰ εὖ ἐξέλεβε ὀπτικτικῶς ἀνὴρ τὸν ἀπὸ μῆς, διότι εἰς μὲν μόνον 450 εἶπες.

(Ἐκ τῆς Συλλογῆς τοῦ κ. Δημ. Π. Καρανῆ, ἐκ Παλατιοῦ, 1911.)

Ο κ. Κοκορμυλάκος, διανομήσας πρὸ κοινῆς τοῦτο, παραστήρι μίαν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἐβόλκε ὡραία. Ὅταν γίνεν εἰς τὸ στήριτον, μετῴσθησιν δὲν τὴν ἡρόδοτον. Ὅσοι πλὴν εἰς ἀγὰ, λέγεται ἔσαν. Εἰς γὰρ οὐκ ἦτο ὡραία, θὰ τὴν εἶνοι ἀποστέλλει ἀπὸ αὐτοῦ. Ἐάν περὶ αὐτὴ καὶ τὴν ἴδω τὴν ἡρόδοτον, θὰ εἶπῃ πὼς δὲν ἐπιλήθησιν δὲν ἐν ἐπιλήθη, δὲν θὰ ἡρῶεν εἰς ἄλλους, καὶ εἰ δὲν ἡρῶεν εἰς ἄλλους, θὰ εἶπῃ πὼς δὲν ἦτο καὶ καὶ ἀπὸ δὲν ἦτο καὶ, καλὰ ἔκανα πὼς δὲν εἰς ἡρόδοτον.

(Ἐκ τῆς Συλλογῆς τοῦ κ. Σταύρου Μ. Παπασταυροῦ, ἐκ Ὁρῶν, 1911.)

Εἰς φιλικῶντος, ἐξεργασμοῦ ἐκ τῆς οἰκίας ὁμοιοπαθῶν, ὡς μὲν ὡραία τὴν πᾶν, δὲν τὸν ἐρῶν.

Εἰς ποσόν ;

Ὁ, ποσόν ;

Καὶ εἰ σὺ ἐμὲ εἰς μῆρας ;

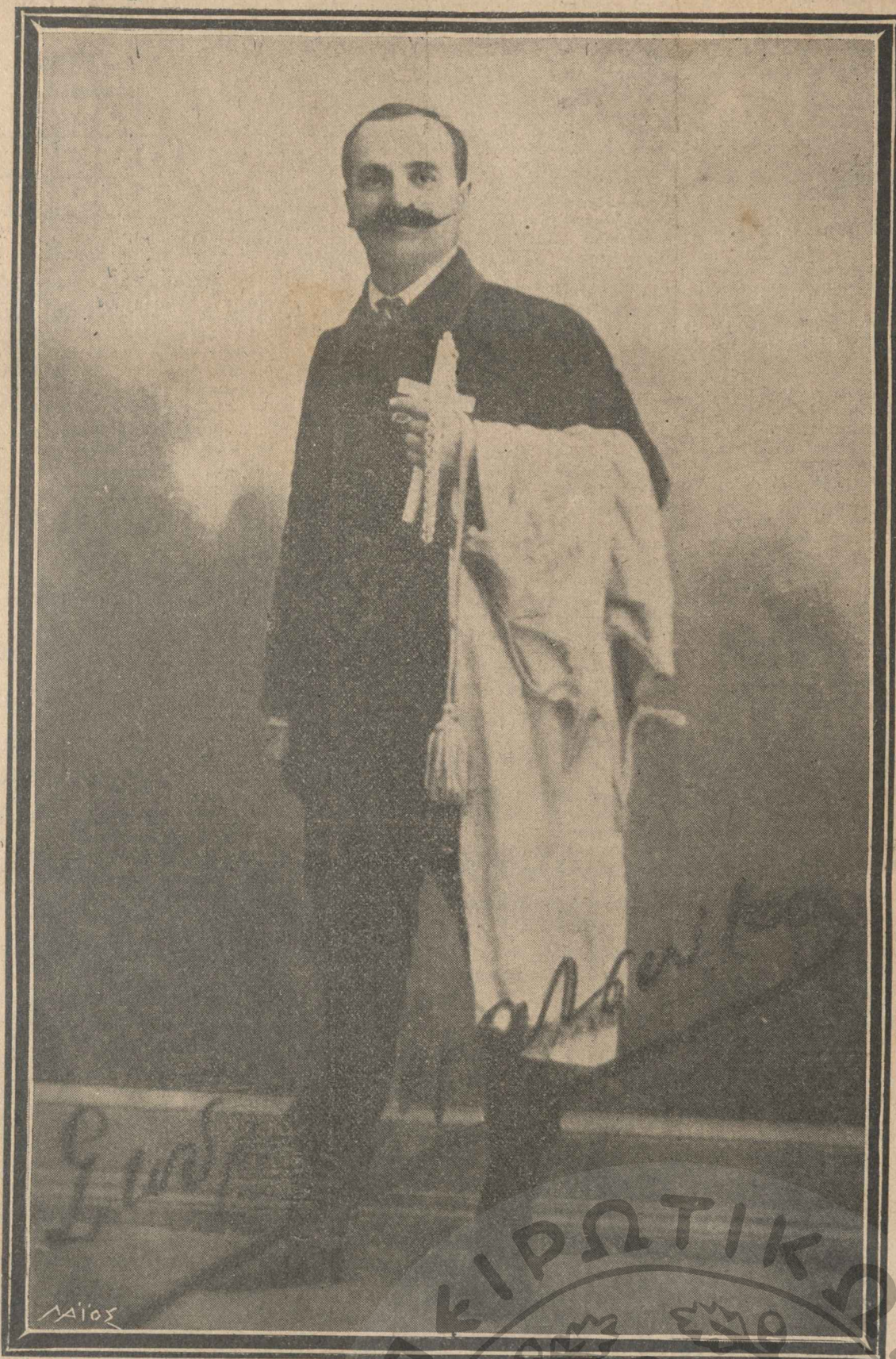
Μὲν ἐξεργάσας ἐκ... ἀναφράγῃ !

(Ἐκ τῆς Συλλογῆς τοῦ κ. Πέτρου Τζαννετοῦ, ἐκ Βέλου, 1911.)

Ὁ Τερεῦς. Ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ἐνλογησῶν τὸν οὐτὸν γάμον. Ὁ γάμος εἶνε ἰσὺν μεθροστικῶν ὥστε ἀδυνατεῖ να ἀντιχρῆ εἰς τὸν πόδες του.

Ἡ γυνὴ. Τὸν υποσπῆρξιν τοῦ, αὐτὸν πο δὲν ἐν ἐμῇσθῃ, δὲν θὰ δὲν αἰετὶ να ἡμεμενθῇ.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν κ.κ. Διον. Α. Παλατιοῦ καὶ Πάν. Σαφειροῦ, ἐκ Παλατιοῦ, 1911.)

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ κ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

ὅστις τελευταίως απέστειλε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐξ Ἀμερικῆς, ὅπου εὐρίσκειται, φρ. 200,000 ἰδρώτα καὶ δάχρυ καὶ αἷμα τῶν νοσταλγῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς, διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς Πανορθολατρίας τῆς «Νέας Γενεᾶς». Εἰς τὴν εἰκόνα φαίνεται μὲ τὴν στολὴν ποῦ ἀπαγγέλλει τοὺς πατριωτικούς του στίχους ἐν Ἀμερικῇ. Ἦδη ἤρχισεν ἐργάσθαι πρὸς κατασκευὴν ἀντιτορπιλικῆς ἢ «Νέας Γενεᾶς».

(ἀποσταλένς ὁ κ. Ἐνάγγελος Χ. Γρηγοράπουλος, ἐκ Σικάγου).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ"

Εὐρίσκονται εἰς τὰ Γραφεῖά μας καὶ ἀποστέλλονται ἀντὶ τῶν κάτωθι τιμῶν τὰ ἑξῆς :
Τὸ Α' Ἔτος τῆς «Ἑλλάδος» εἰς Τόμον (σελίδες 868, εἰκόνες 1000) ἀντὶ δραχμ. 5 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ δραχμ. 6 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. — Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Ἑλλάδος» τοῦ 1909 καὶ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ 1910, ἀντὶ δραχ. 1 ἕκαστον. Τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος τοῦ Γραφείου. — Φύλλα Β' καὶ Γ' ἔτους ἀντὶ 10 λεπτῶν ἕκαστον, ἐκτὸς τῶν ταχυδρομικῶν.